

Lord Raffles

genaamd

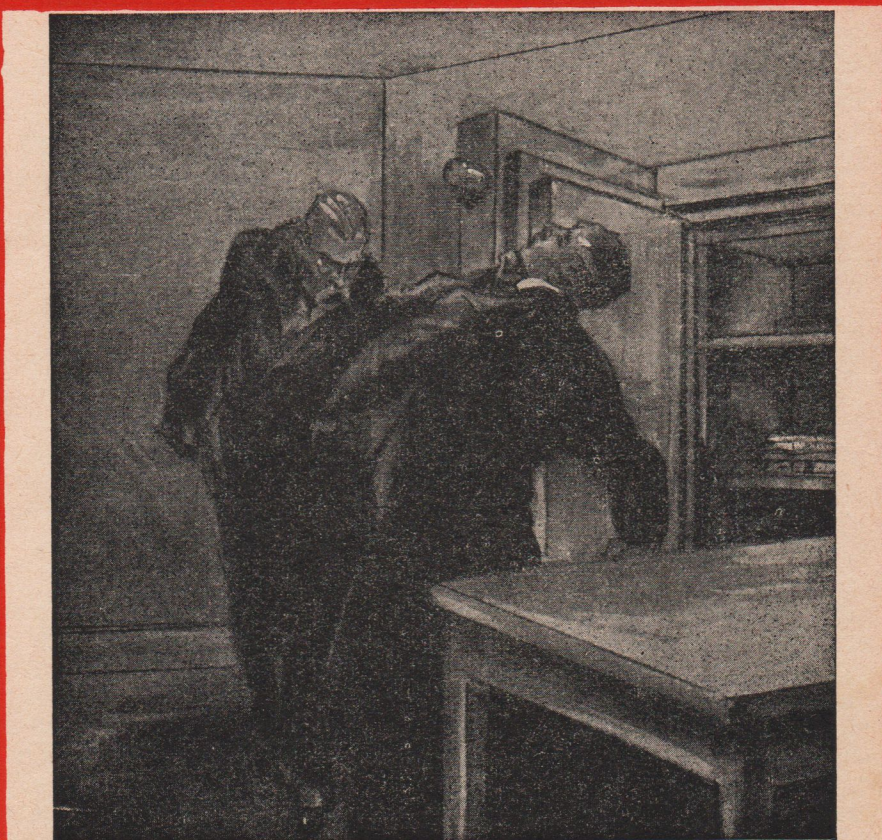
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE BERNSE JUWELENROOF

N° 2707

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE BERNSE JUWELENROOF

HOOFDSTUK I.

EEN DAGBLADBERICHT

Omstreeks tien uur in de ochtend zaten onder het zonnescherm, dat boven het terras van het « Hôtel des Anglais » in Genua was neergelaten aan een van de tafeltjes een tweetal heren, die in stilte genoten van de voortreffelijke koffie, die voor hen op het marmeren blad stond en verder hun aandacht verdeelden tussen

de knappe vrouwen, de lastdragers in hun schilderachtige kledij, met hun korte broek, blote, gebruinde benen en de rode doek om het hoofd geknoopt, om het te beschermen tegen de brandende zonnestralen, die, ofschoon het nog pas vrij kort lente was, onbarmhartelijk het plaveisel van deze verrukkelijke stad aan de

Middellandse Zee zengden, de schreeuwende voerlui, die zelfs hun Parijse collega's in het kernachtige vloeken verreweg de baas waren, de vissers met hun netten en roeispanten over de schouder, de schreeuwende verkopers van verfrissende dranken en de dames en heren, die over het plein voor het hotel slenterden, zoals alleen een Italiaan dat kan.

De beide vrienden hadden bijna een half uur zwijgend tegenover elkaar gezeten, toen Brand begon:

— Het is hier verrukkelijk. Bijna geen mensen om ons heen, de zon schijnt heerlijk aan een wolkeloze hemel, alles wat hier te zien is, is schilderachtiger dan ik in mijn stoutste dromen heb kunnen denken, ik voel mij hier rustig, ik zou hier wel enige weken willen blijven.

— Wat je indrukken betreft, Charles, die deel ik in zekere zin, zei Raffles langzaam, maar wat het hier blijven aangaat, een mens is maar zelden meester over zijn daden.

— Hoe bedoel je dat? vroeg Brand verwonderd. Niemand kan je toch beletten, om zo lang hier te blijven als je zelf wilt?

— Dat zou ik niet zo grif durven beamen, Charles. Een man in mijn omstandigheden kent alleen uiterlijke rust, hij moet er dag en nacht op bedacht zijn, meer overhaast dan hem lief is, de plek te verlaten, waar hij zich bevindt.

— Maar in dit geval voel ik mij toch volkomen gerust, Edward, zei Brand. Je laatste onderneming is prima geslaagd en de politie is blijkbaar het spoor volkomen bijster.

— Dat is zij nu, maar niemand kan zeggen, of zij het zal blijven, antwoordde Raffles. Het toeval kleet soms grillige wegen. En 't heeft nog een andere onaangename karaktertrek, het treedt steeds erg onverwacht op, anders zou het ook geen

toeval zijn. Met dat al geloof ik, dat wij hier een week zullen kunnen uitrusten van onze inspanningen. De zaak Frézoul is volkomen naar wens afgelopen; ik heb een groot onrecht kunnen herstellen, en bovendien heb ik er nog ongeveer vier miljoen francs van opgestoken.

Raffles doelde hier op de geruchtmakende zaak van de verdwenen Parijse bankier Frézoul, waarover de Franse dagbladen van die tijd breedvoerig verslagen publiceerden, die niet alle waren vrij te pleiten van heel wat fantasie.

Geen van die bladen had echter geweten en geen er van zou het waarschijnlijk ooit te weten komen, welke belangrijke rol de Engelse Gentleman-avonturier had gespeeld in de epiloog van deze tragi-comedie.

Het naspel had de stad Turijn als toneel gehad, en zo kwam het dan ook, dat Raffles, na dat avontuur, in Genua op twee uren sporens van Turijn was komen uitblazen van de vermoeienissen.

Op dit ogenblik naderde een kellner, die een blad met verversingen en een paar dagbladen droeg.

Brand keek de man tamelijk onverschillig aan en toch was die kellner de bringer van wat Brand weinige minuten later «het noodlot» zou noemen.

Raffles greep namelijk de man in het langs lopen met een traag gebaar bij zijn rokspanden vast en nam hem zonder een woord te spreken de bladen af.

De kellner bleef een ogenblik verbluft staan en mompelde toen, met een angstige blik in de richting van een tafeltje, dat een tiental meter verder stond en waaraan een heer met een vervaarlijke grijze snor en zware wenkbrauwen zat.

— Neem mij niet kwalijk, signor. Die bladen...

— Wel, wat is er met die bladen?

vroeg Raffles kalm.

— Zij waren eigenlijk bestemd voor de Capitano.

— Dan moet de Capitano maar even wachten, of je kunt hem ook andere brengen, antwoordde Raffles volkomen onverschillig voor de gevolgen.

— Maar er zijn geen andere, mijnheer, protesteerde de kellner wanhopig. De Capitano zal woedend zijn.

Op dit ogenblik wendde de man met de grijze snor zich om, sloeg met zijn bambon wandelstok op de balustrade en brulde, zodat het over het hele terras te horen was:

— Corpo di Liga! Kellner! Waar blijven mijn kranten?

De kellner leek wel een voet in elkaar te schrompelen en beefde als een espenblad.

— Daar heb je het al! De Capitano roept om zijn kranten. Geef ze mij alsjeblieft terug, mijnheer. U kunt ze lezen, nadat de Capitano ze gehad heeft.

Een ogenblik scheen Raffles te aarzelen, maar toen viel zijn blik op het opgezette, boze gezicht van de kapitein, die er vast van overtuigd scheen te zijn, dat niemand hem zou durven weerstaan, en onmiddellijk was zijn besluit genomen: de Capitano mocht van woede barsten, maar zijn zin zou hij ditmaal eens niet krijgen.

Raffles vouwde doodbedaard een van de kranten open en begon er in te lezen. Maar hij had nog geen twee regels gelezen, of het blad werd als bij toverslag uit zijn handen geslagen.

Dat was het werk van het rottinkje van de kapitein, die wijdebeens voor Raffles stond en hem toebulderde:

— Weet u wel, mijnheer dat u mijn krant leest?

— Pardon, mijnheer, ik las er in, maar een onbeschofte viegel heeft

ze mij net uit de handen geslagen, zei Raffles doodkalm.

— Waagt u dat tegen mij te zeggen, mijnheer? schreeuwde de kapitein, die bijna schuimbekte van woede. Ik heb het eerst recht op die kranten, mijnheer. Ik ben hier al jaren stamgast. Ik ben kapitein in het Italiaanse leger, mijnheer.

— En ik, mijnheer, ik ben hier vreemdeling en ik dank de hemel, dat ik niet als Italiaan geboren ben en dus niet onder uw bevelen als luitenant hoef te dienen.

— Dat is een belediging, mijnheer.

— Het heeft er althans veel van, mijnheer.

— En denkt u, dat ik dat duld?

— Ik weet het niet, ik zal rustig afwachten en het dan wel verder zien.

— Ik zal u wat zeggen, mijnheer. U lijkt veel op een van die vervloekte Engelsen, die tijdens de oorlog met mij de spot hebben gedreven en met onze wijze van oorlogvoeren.

— Ik lijk er niet alleen op, mijnheer, ik ben er een, antwoordde Raffles kalm.

— Welnu, mijnheer, ik heb u net het blad uit de handen geslagen, voor die laatste belediging zal ik mijn rotting op uw onbeschaamde facie laten neerdalen. Ik zal u tonen, wat een Italiaans kapitein doet, wanneer hij beledigd wordt.

Het rietje vloog al de hoogte in, maar neerkomen deed het niet...

Raffles stak alleen even zijn gebalde linkervuist uit en trof de beklagenswaardige kapitein ter hoogte van de hartkuil, even boven de maag. Nu is voor een corpulent man de maagstreek een uiterst kwetsbare en gevaarlijke plek. De kapitein stootte eerst een pas of vijf achteruit, danspasjes makend, als een balletdanser, en vouwde zich toen met vaderschappige angstigheid dubbel, ze-

dat hij met zijn handen op de marmeren vloer van het terras kwam te steunen. Maar nog scheen de slag zijn uitwerking niet helemaal te hebben gehad, want daarbij liet de capitano het niet; hij gleed zachtjes opzij en kwam tenslotte op zijn achterdeel te zitten, leunend tegen de balustrade van het terras en verdwaasd om zich heen kijkend, alsof hij niets wist van de tijd, noch van de plek, waar hij zich bevond, noch van het jaar, waarin hij leefde.

Raffles scheen echter van dit alles niets gezien te hebben, want hij was alweer gaan zitten, na het blad te hebben opgenomen en was alweer verdiept in zijn lektuur, toen de kapitein met inspanning van al zijn krachten overeind krabbelde, naar adem hijgend en volkomen paars in het gezicht.

Een paar kellners en bezoekers waren komen toeschieten, maar niet zo vlug, of het hele voorval behoorde al tot het verleden.

De kapitein stond nu op zijn benen, een van de kellners gaf hem zijn hoed, een tweede zijn handschoenen, een derde zijn rottinkje aan.

Hij griste hun deze voorwerpen af en kwam steunend, blazend en hijgend weer naar Raffles toe.

Vlak voor hem haalde hij diep adem en begon:

— Uw k...

Raffles keek even van zijn blad op en keek de kapitein verwonderd aan.

— Zei u wat tegen mij, mijnheer? U schijnt iets van mij te willen?

— Uw ka...

— Praat alsjeblieft iets duidelijker, mijnheer. Ik ben niet sterk in het oplossen van raadseltjes.

— Uw kaartje, kwam het eindelijk met grote moeite over de lippen van de bijna van woede stikkende kapitein.

— Mijn kaartje. Wat wilt u in 's hemelsnaam met mijn kaartje doen? vroeg Raffles.

— Ik wil er het mijne voor in ruil geven, mijnheer, brieste de kapitein.

— Maar ik wil uw kaartje helemaal niet hebben, mijnheer, kwam Raffles bedaard. Wat zou ik er mee moeten doen?

— U begrijpt mij dus niet, mijnheer? Ik wil met u duelleren, tenminste wanneer u een gentleman bent en laat ik u zeggen, dat ik op tien pas afstand een vinger van een handschoen schiet.

— Laat mij u daarop mogen antwoorden, mijnheer, dat ik op vijftig pas afstand een aas uit een kaart schiet, elf van de twaalf keer achter elkaar, antwoordde Raffles kalm.

Plotseling scheen de kapitein merkbaar kalmer te worden. Hij brabbelde enige tijd achter elkaar onverstaanbare klanken, waarvan niemand de betekenis begreep, drukte zijn hoed diep in de ogen, mompelde iets van «inglese maledetto» en ging zijns weegs.

Raffles keek hem met een ironisch glimlachje na en wendde zich daarop tot Brand, die niet zonder schrik de afwikkeling van dit drama had gadegeslagen.

— Wat is je oordeel over die onbeschofte Italiaan? vroeg hij.

— Wel, ik ben er van overtuigd, dat je hem niet als specimen van zijn soort kunt aanmerken, antwoordde Brand. Ik vind overigens, dat je hem wel wat ruw behandeld hebt.

— Niet ruwer dan hij het met mijn krant deed, antwoordde Raffles. En van krant gesproken, ik heb hier een aardig berichtje gelezen; je zult mij een plezier doen, door er ook kennis van te nemen.

En met een eigenaardig glimlachje om de lippen reikte hij Brand het

blad toe.

De jongeman keek Raffles een ogenblik onderzoekend aan en vestigde toen zijn blik op het hem aangewezen berichtje, dat als volgt luidde :

**De verkoop der
Oostenrijkse Kroonjuwelen
Beslaglegging op particulier
bezit van een Aartshertog**

Onze particuliere correspondent meldt ons uit Frankfort :

« Volgens een bericht van de «Frankfurter Zeitung» uit Wenen is in de Oostenrijkse Kamercommissie medegedeeld, dat op de 1ste december 1918, dus direkt na het einde van de eerste wereldoorlog en nog vóór de vorming der Oostenrijkse Republiek, een groot gedeelte van de Oostenrijksé kroonjuwelen naar Zwitserland is gebracht.

Deze juwelen, die een grote waarde vertegenwoordigen, waren

het eigendom van Aartshertog Franz en kwamen na diens dood als erfenis in de handen van zijn zoon Aartshertog Karl.

Deze heeft geweigerd, in deze aangelegenheid een scheidsgerecht uitspraak te laten doen. Hij heeft er echter in toegestemd, voorlopig de verkoop van de juwelen uit te stellen. Op een gedeelte van het particulier vermogen van de Aartshertog ten bedrage van 20 miljoen kronen, dat zich thans nog in Oostenrijk bevindt, is als waarborg beslag gelegd. »

Brand had dit korte bericht snel doorgelezen, liet nu de krant zakken en keek Raffles zwijgend aan.

— Ik vind het bericht niet zo heel erg interessant, zei hij. Waarom laat je het mij eigenlijk lezen ?

— Omdat ik het wel aardig vind en omdat ik een idee heb, dat de Zwitserse lucht mij verbazend goed zou doen.

HOOFDSTUK II.

EEN AVONTUURLIJK PLAN

Brand liet zich achterover in zijn stoel vallen en zette de kop koffie, die hij juist aan zijn mond wilde brengen, zo hardhandig neer, dat het weinig had gescheeld, of hij had brokken gemaakt.

Toen barstte hij los :

— Die verduivelde kellner, die hier met zijn bladen voorbij moet lopen en naar de duivel met die aartshertog en zijn juwelen.

— Praat daar vooral zo lichtvaardig niet over, kerel, zei Raffles glim-

lachend. Als je die juwelen kende, dan zou je je nog wel eens bedenken, voor je ze naar de duivel wenste.

— Ik heb ze nooit gezien en ik wil ze ook niet zien, antwoordde Brand humeurig.

— Maar ik wel, Charles. Ik wil ze daarentegen heel graag zien en niet alleen ze te zien, maar ze te hebben ook. Je kunt je geen voorstelling vormen van de pracht van die verzameling. Er is onder de dia-

manten van aartshertog Karl een steen van enigszins geelachtige kleur die de vorm en ook de grootte heeft van een duivenei en die niet minder dan honderd zeven en twintig facetten heeft. Dan is er een prachtige riviëra, die heeft toebehoord aan de grootmoeder van de aartshertog, verder een parelsnoer, bijna een meter lang, waaronder parels, zo groot als een knikker en van een wonderbaarlijke, geheimzinnige glans, en dan een tiental hele zeldzame zwarte parels, die één voor één tien duizend pond sterling waard zijn.

Brand had met een grimmig gezicht zitten luisteren.

Toen Raffles klaar was met zijn geestdriftige opsomming, zei de jongeman :

— Dat is heel mooi en ik wil graag aannemen, dat die verzameling diamanten en parels enig, onvertrefbaar, weergaloos is. Ik zou alleen maar eens willen weten, in welk opzicht de waarde van die diamanten voor ons van enig belang kan zijn.

— Maar beste Charles, je weet, dat ik altijd een bijzonder groot liefhebber van diamanten ben geweest. Niet alleen houd ik er van om hun pracht, maar ook en vooral, omdat zij zo gemakkelijk te verbergen zijn, en omdat zij steeds hun waarde behouden. Hoe vaak is het mij niet gelukt, een paar diamanten ter waarde van twintig duizend pond sterling mee te nemen, gewoon door ze, met een dun laagje gips bedekt, met behulp van gouddraad achter twee klezen vast te maken. Ik heb er altijd met plezier aan teruggedacht, hoe ik, met dat gestolen kapitaal in mijn mond, een ernstig gesprek voerde met een detektive, die de brutale diamantdief zocht.

— Dat mag dan wel zo zijn, Edward, en je weet, hoe ik je schrandereheid bewonder, maar in dit geval is

er geen denken aan ons van die kostbaarheden meester te maken.

— Ik wil ze niet allemaal hebben; een gedeelte is mij voldoende.

— Maar voor de drommel, het zal je zelfs niet lukken de kleinste parel weg te nemen. Het zal absoluut onmogelijk zijn, je in dit geval iets van die juwelen toe te eigenen.

— Waarom speciaal in dit geval? vroeg Raffles bedaard.

— Waarom? Wat een vraag! Natuurlijk, omdat die juwelen evengoed bewaakt zullen zijn als de kroonjuwelen van ons eigen vorstenhuis.

— Als je me daarmee denkt te verslaan, dan heb je het mis, antwoordde Raffles, terwijl hij een verse sigaret aanstak. Het is me onbegrijpelijk, hoe het in je opkomt, dat die juwelen van koningin Elisabeth zo voortreffelijk bewaakt worden. Wel, man, als ik zin had, kon ik ze overmorgen in mijn bezit hebben.

— Wat is dat, Edward, grootspraak? Dat ben ik niet van je gewend, zei Brand verwijtend.

— Je brengt mij in verleiding, beste kerel, om je te tonen, dat het geen grootspraak is. En misschien zal ik je het bewijs later wel eens leveren. Nu wil ik het nog niet doen, de tijd is er nog niet rijp voor. Maar wat de juwelen van de Aartshertog betreft, zij worden bewaard, naar ik toevallig heel goed weet, door een juwelier in Bern; zij liggen in een safe, en ik meen mij te herinneren, dat ik wel eens meer zo'n kluis van haar inhoud heb weten te ontdoen.

— In ons eigen land, Edward! In een stad waar wij al jaren wonen. Terwijl je volop gelegenheid had, om je voorbereidingen te maken en maanden lang de plaatselijke situatie kon bestuderen. In Zwitserland echter ben je op vreemde bodem, je zult geen gelegenheid hebben om de nodige maatregelen te treffen, men

zal daar wantrouwend zijn jegens iedere vreemdeling, kortom, je hebt ongeveer alles tegen je.

— Waarom praat je in het enkelvoud, Charles? Ben je soms van plan mij dit werk helemaal alleen te laten doen?

— Dat weet je wel beter, Edward, antwoordde Brand zacht. Je weet heel goed, dat ik juist zo'n onderneming, die ik krankzinnig noem, je niet in de steek zal laten. Zo ooit, dan zal ik nu gelegenheid hebben, je te tonen, dat ik je in het grootste gevaar trouw blijf.

— Ik had ook niet anders verwacht, Charles, en ik geloof je de verzekering te kunnen geven, dat er aan de onderneming minder gevaar verbonden is, dan je je nu nog kunt voorstellen. Of de Aartshertog zijn juwelen verkoopt of niet, ik geloof er meer profijt uit te kunnen halen, dan hij ooit zal doen. Verkoopt hij ze, dan zal hij van de opbrengst een landgoed, een motorjacht, een zeilschip, een paar huizen, wat weet ik, kopen. Het nut van dat alles is problematisch. Verkoopt hij ze niet, des te beter, voor mij tenminste. Maar dan is hun nut nog twijfelachtiger, want in het andere geval hadden tenminste huizenmakelaars, scheepsbouwers en automobielfabrikanten er voordeel van gehad.

— Ik heb het al gezien, Edward, je plan schijnt ook ditmaal vast te staan, zei Brand zuchtend.

— Wij kunnen het in ieder geval proberen, antwoordde Raffles, terwijl hij Brand glimlachend op de schouder klopte.

— Pardon, de poging moet lukken, of zij moet niet ondernomen worden, protesteerde Brand. Een mislukking wil zoveel zeggen als een arrestatie, verhoor, de onthulling van je geheimen, de gevangenis, nee, daar is geen denken aan. Als het plan niet zodanig wordt voorbe-

reid, dat mislukking zo goed als uitgesloten is, dan doen wij verstandiger, er maar liever helemaal niet aan te beginnen.

— Dat is gesproken, als een wijs man, Charles; kwam Raffles spottend. Ik geloof trouwens te mogen zeggen, dat je mij niet hebt leren kennen als iemand, die in het wilde weg een gevaarlijk plan onderneemt. Ik wil je nu wel vertellen, dat ik vroeger al aan die juwelen heb gedacht, en ik heb dan ook al een soort veldtochtplan bedacht, en de toestand daarginds eens opgenomen. Ik heb je al gezegd, dat de juwelen bewaard worden in de brandkast van een juwelier te Bern. Zijn zaak is de grootste van de stad en hij heeft een internationale faam, dus wij kunnen er wel zeker van zijn, dat zijn safe niet zo gemakkelijk te forceren zal zijn.

— Bedoel je Eckstein? riep Brand levendig.

— Ja, die bedoel ik. Herr Einrich Eckstein, die in de Breite Gasse in Bern woont. Waarom men die brede straat ooit een « Gasse » heeft genoemd, is mij een raadsel, want die « steeg » is een van de fraaiste en breedste verkeerswegen van Bern.

— Ja, ik herinner het mij. Er liggen enige bankgebouwen, herenhuisen, een paar grote hotels en verder dure winkels.

— Zo is het en een van die winkels is van Herr Heinrich Eckstein, de grote juwelier.

— Woont hij daar ook?

— Ja, het hele huis is van hem; hij heeft het een paar keer al laten vergroten, door er aan weerskanten een huis bij te trekken, en hij woont nu met zijn gezin op de tweede, derde en vierde verdieping. De eerste verdieping is ingericht als kantoorruimte; de man drijft ook een uitgebreide handel in ruwe en industrie diamanten, boort, enz. en heeft een

dertigtal bedienden in dienst, en gelijkvloers is de eigenlijke winkel, voortreffelijk ingericht, en die pas bij nader onderzoek haar ware aard doet kennen, want men vindt er bijvoorbeeld, geen grote etalagekasten, van onder tot boven volgehangen met ringen, braceletten, horloges, daspelden en andere sieraden, maar alleen hier en daar staat een kleine vitrine van dof mahoniehout, en onder het glazen deksel ligt dan niets anders dan een fluwelen kussentje met een paar diamanten, een fijn gouden dameshorloge met emaille versierd, een paar broches, oorhangers of iets dergelijks. Het is alles heel smaakvol, en ik ken alleen een paar Parijse juweliers, die zich in dat opzicht met Herrn Eckstein vergelijken kunnen. Er ligt een parketvloer, hier en daar schuil gaande onder een kostbaar Perzisch kleed, er staan een paar gemakkelijke, leren fauteuils, de betimmering is van dof gepolitoerd mahoniehout, een van de fijnste en meest gedistingeerde houtsoorten, die ik ken, alles nodigt u uit tot rustig bekijken van de kostbaarheden, die men daar meer raadt, dan direkt te zien krijgt.

— Je geeft er een heel duidelijke beschrijving van, Edward. Laat mij echter dit zeggen, dat dit voor mij maar bijzaak is. Waar ik belang in stel, maar dan ook heel groot belang, dat is de plaatsing en de inrichting van de safe. Ken je die?

— Daarop moet ik tot mijn spijt ontkennend antwoorden, Charles, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zover heb ik mijn onderzoek niet kunnen uitstrekken. Ik weet alleen, dat er een safe is en een hele stevige ook. Verder vermoed ik op het kantje van zekerheid af, dat die safe zich onder de grond bevindt, dezelfde plaatsing als in andere bedrijven van dit gehalte. Maar hoe hij bewaakt wordt, hoe die safe gesloten

wordt, dat is meer dan ik je zeggen kan. Het heeft echter weinig te betekenen; wij hoeven ons echt niet te overhaasten, natuurlijk binnen zekere grenzen, en wij zullen wel de tijd vinden om de zaak behoorlijk te onderzoeken. Er is echter méér en aan die dingen denken juist de meesten van mijn collega's niet, of niet voldoende.

— Wat bedoel je?

— Ik zou mijn aftocht willen dekken, Charles. De meeste inbrekers werken zorgvuldig hun plan uit, tenminste wanneer het een onderneming van enige betekenis betreft, zij bereiden alles in de puntjes voor, tot op het tijdstip van de eigenlijke inbraak. Maar wat daarna moet gebeuren, dat schijnen zij, vreemd genoeg, minder belangrijk te vinden. Nu ben ik om verschillende redenen erg gehecht aan mijn vrijheid, en daarom heeft ook alles, wat er na de daad zelf moet gebeuren, steeds mijn volle belangstelling. De moeilijkheid ligt niet zo zeer in het stellen als wel in het veilig wegvoeren van de buit, zonder dat men daarbij wordt lastig gevallen, door bemoeizieke eigenaars of wraakzuchtige politie-autoriteiten. En daarom zullen wij Henderson maar eens hier laten komen; zijn hulp kan ons goed van pas komen.

— Wij laten dus Henderson aanrukken, en hij moet met onze snelste renwagen, die met de dubbele, verschillend gekleurde buitenwand naar Genua komen, of nog beter, dadelijk naar Bern, waarheen wij nu al kunnen vertrekken, om eens poolshoogte te gaan nemen. Behalve de auto echter moeten wij nog over enige andere vervoermiddelen kunnen beschikken. Een goed speler zet niet alles op één kaart. En daarom wilde ik wel, dat je de motorboot ging halen, Charles, die op dit ogenblik nog altijd in het boothuis van

de jachtclub in Nice is ondergebracht. Je kunt het vaartuig gemakkelijk alleen besturen, en in drie uren kun je de afstand hebben afgelegd. Om deze tijd van het jaar is de Golf van Genua zo kalm als een meer, en onze snelboot loopt gemakkelijk 65 kilometer per uur. Ik zou ook nog wel de beschikking willen hebben over mijn vliegtuig, maar ik geloof er beter aan te doen, wanneer ik het voorlopig wat laat rusten in zijn hangaar. De heren bandieten in New York hebben naar mijn idee, wat al te scherp de aandacht op de machine gevestigd.

— En je duikboot, Edward?

— De duikboot zou ongetwijfeld ook hele goede diensten kunnen bewijzen, maar het duurt mij wat te lang, om haar nu te gaan halen van de plaats, waar zij ligt, in de geheime baai van een van mijn schatkamer-eilanden. Maar wij kunnen met de trein, met onze renwagen en met de motorboot al een heel eind ver komen en ik geloof, dat wij daaraan voldoende zullen hebben. En nu zal

ik eens gauw mijn telegram versturen aan onze brave Henderson, die nog altijd in Parijs op ons zit te wachten en zich waarschijnlijk dagnig zal vervelen in de lichtstad, om hem te vragen, dadelijk naar Londen te vertrekken, en met de renwagen naar Bern te komen, waar hij ons kan vinden in het Hotel «Schweizer Hof». En jij, Charles, neemt dadelijk de trein naar Nice, meldt je, met het reçu, dat ik je hierbij geef, bij de opzichter van het boothuis aan, en keert met de «Zeemeeuw» terug. Het spijt mij werkelijk, dat ik zo onverhoeds een einde maak aan je dolce far niente, maar het gaat nu eenmaal niet anders. Een gelegenheid om zich met betrekkelijk weinig moeite van wat juwelen ter waarde van enige miljoenen meester te maken, laat iemand als ik niet ontgaan.

Brand dacht het zijne van die betrekkelijke gemakkelijheid, maar hij zei niets, en was anderhalf uur later op weg naar Nice.

HOOFDSTUK III

NAAR BERN

Zodra Raffles zijn telegram aan Henderson, die in het Grand Hôtel in Parijs logeerde, had verstuurd, trof hij voorbereidingen, om Genua weer te verlaten, waar hij met Brand gelogeerd had onder de naam van graaf Houston en zijn sekretaris.

Die voorbereidingen hoefden maar kort te duren, want Raffles had niet veel bagage bij zich; in de loop van

zijn laatste avonturen had hij echt wel aan andere dingen te denken gehad, dan aan het bij elkaar houden van zijn koffers en tassen, die hij stuk voor stuk was kwijt geraakt, gelukkig met geen ander noodlottig gevolg, dan dat hij er enige kostuums, fijne overhemden, toiletartikelen en andere niet bepaald onvervangbare zaken bij in-

schoot.

De hoofdzaak was, dat Raffles een heel belangrijk onderdeel van zijn bezittingen onder alle omstandigheden had weten te redden en dat was het kleine, langwerpige étui van natuurkleurig varkensleer, dat een paar knap bewerkte instrumentjes bevatte, de inbrekerswerktuigen van de Grote Onbekende.

En ook deze keer zat weer het varkensleren étui in de tas, dat Raffles bezig was dicht te gespen.

Hij moest alleen nog lunchen, en deed dit in volkomen gemoedsrust, zonder dat zijn gedachten ook maar een ogenblik bij de moeilijke onderneming waren, die hij op touw ging zetten.

Hij was weer op het terras van het hotel gaan zitten, waar het nu heel wat drukker was.

Overal hoorde men Engels, Frans, en ook veel Duits spreken, het seizoen voor het groot-toerisme was aangebroken.

Het was ongeveer zes uur in de middag en Raffles was juist van een kleine wandeling langs de haven teruggekeerd, toen hij Brand ontdekte tussen de menigte, die het Piazza Re Umberto vulde.

Een ogenblik daarna had de jongeman ook hem in het oog gekregen en al gauw drukten de beide vrienden elkaar de hand.

— Wel, is het tochtje je goed bevallen? vroeg Raffles glimlachend.

— Prima! antwoordde Brand. De zee was zo glad als een spiegel, en de boot liep voortreffelijk. Zij ligt op het ogenblik in het boothuis van de Italiaanse Marine Jachtclub, en ik heb er de opzichter vijftig lire voor moeten betalen. Voor dat bedrag kunnen wij de boot een week laten liggen. Natuurlijk kun je haar daar net zo lang laten als je zelf wilt, als je naderhand het liggeld maar betaalt.

— Prachtig! Ik ken de plek, ik hoef er dus niet nader naar om te zien. Je hebt je natuurlijk een bewijs laten afgeven?

— Hier is het, antwoordde Brand, terwijl hij Raffles een kleine, blauwe kaart toestak, waarop iets gedrukt stond, en waarop met inkt een nummer stond ingevuld.

Iedereen, die deze kaart aan de opzichter toonde, kon nu de « Zee-meeuw » komen weghalen.

Zodra dit geregeld was, gingen Raffles en Brand naar de eetzaal van het hotel, om daar te dineren.

Er zou die avond nog een trein gaan, maar die liep slechts tot Milaan, en de beide vrienden besloten dus pas de volgende dag te vertrekken, daar zij anders weer in een andere stad zouden moeten overnachten.

Zij brachten een deel van de avond in de schouwburg door, wandelden nog wat langs de haven, die een toverachtig schouwspel opleverde, overgoten door het zilveren licht van de maan, en gingen vroeg naar bed, want hun trein zou de volgende ochtend al om zeven uur vertrekken.

Zij waren bijtijds aan het grote station, en zochten zich een goed plaatsje op in een coupé eerste klasse van de sneltrein, die zonder ophouden tot Bern zou doorrijden.

De beide vrienden troffen het, want er waren die dag niet veel reizigers, en zij hadden hun compartiment voor zich alleen.

De trein reed door de dalen en valleien van de Ligurische Appenijnen, langs Novi en Tartona, stak ten noorden van Voghera de Po over, deed enige tientallen kilometer noordelijker hetzelfde over de rivier de Ticino, en reed enige minuten daarna het prachtige station van Pavia binnen.

Dit was vóór Milaan, het eerste

station, waar de sneltrein stopte, en daarna werd de reis voortgezet naar de laatstgenoemde stad, waar de trein gesplitst werd.

De ene helft zou over Como, door de St-Gothard-tunnel, over Zurich, Bazel en Straatsburg naar Keulen gaan, de andere helft reed door de Simplon-tunnel over Bern, Dijon en Sens naar Parijs.

Alle reizigers konden echter blijven zitten, de twee treindelen werden losgekoppeld, de lokomotief trok het eerste deel op, terwijl een andere lokomotief het tweede deel op het bestemde spoor bracht.

Na een oponthoud van een kwartier ongeveer werd de reis voortgezet, en om twee uur in de middag reed de trein de Simplon-tunnel binnen, waar hij bijna een kwartier in het donker door het lichaam van de reusachtige berg reed, die Zwitserland van Italië scheidt, en stoomde daarop het heerlijke Zwitserland binnen.

Twee uren later stopte de trein in Bern. Heel veel reizigers stapten hier uit, en met hen ook Raffles en Brand, die dadelijk beslag legden op een auto, en zich naar het Hotel « Schweizer Hof » lieten brengen, waar zij de dag tevoren al telegrafisch kamers hadden besproken.

Zij kregen een prachtige kamer op de vierde verdieping van het grote hotel, waarvan zij een verrukkelijk uitzicht hadden over het meer en op de toppen van de trotse bergen daarachter.

Zij konden ook een groot gedeelte overzien van de wandelpaden langs het meer.

Na zich een beetje te hebben verfrist, maakten de beide vrienden een lange wandeling langs het meer, dinceerden, gingen naar een concert luisteren, dat in de open lucht op de grote markt gegeven werd, en ~~zochten al een en wat hun kamers~~

op.

De volgende dag hield het mooie weer aan, en de beide vrienden maakten er gebruik van om een tochtje in de omgeving van Bern te maken, en wat op het meer te zeilen. Toen zij tegen zessen terugkeerden, zagen zij al in de verte een krachtig gebouwd man, met de handen op de rug, langzaam voor het hotel op en neer wandelen.

Dat was James Henderson, de chauffeur.

Raffles keek Brand glimlachend aan, en vroeg zacht:

— Had je hem nu al verwacht?

— Natuurlijk niet, antwoordde Brand, die zijn ogen niet scheen te kunnen geloven. Op zijn vroegst morgen in de loop van de avond. Hij heeft beslist weer gereden als een duivel. Zal hij het dan nooit afleren?

— Ik vrees van niet, Charles, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Ik geloof dat het hem is aangeboren. Hij kan er niets aan doen, het gaat boven zijn kracht om langzamer dan negentig kilometer per uur te rijden, en zeker als hij aan zichzelf wordt overgelaten.

De twee vrienden waren nu de reus genaderd, die hen ook gezien had, en met zijn uniformpet in de hand op hen toekwam.

— Daar ben je dus al, James? vroeg Raffles, terwijl hij zijn stem streng probeerde te doen klinken.

— Ja, Mylord, daar ben ik, antwoordde de reus, verlegen als een schooljongen, die op een kwajongensstreek betrapt wordt. Ik, ik heb, geloof ik, een beetje hard gereden.

— Geloof je dat, schelm, riep Brand uit, wel man, je moet harder hebben gereden dan een trein. Je bent eerst van Parijs naar Londen gegaan, je hebt het Kanaal moeten oversteken, tot twee keer toe, en je bent nu al hier? Ik vraag me af hoe

dat mogelijk is.

— De zaak is, mijnheer Brand, ik vermoedde, dat Mylord mij wel dringend nodig zou hebben, en daarom heb ik wat haast gemaakt.

— Ja, ja, de gewone uitvlucht, antwoordde Brand glimlachend.

Raffles keek de chauffeur strak aan en vroeg:

— Zeg mij nu eens oprecht, James, hoe hard je nu wel gereden hebt?

— Niet altijd even hard, Mylord, antwoordde de chauffeur benauwd.

— Draai er niet om heen, en geef mij ronduit antwoord. Met welke gemiddelde snelheid heb je gereden?

— Het zal wel 120 kilometer zijn geweest, Mylord, antwoordde Henderson.

— Zo, zo, antwoordde Raffles en zijn grote, grijze ogen schenen de chauffeur met hun blikken te willen doorboren. 120 kilometer gemiddeld. Dat is ongeveer de snelheid van de meeste Europese sneltreinen. Nu, ik vind, dat het nogal gaat. Heb je geen aanrijdingen gehad?

— Geen enkele, Mylord, antwoordde de chauffeur haastig. Ik heb éénmaal een kip overreden, maar het was een heel oude. Het kostte mij vier Zwitserse francs; het gebeurde in de buurt van de Zwitserse grens.

— Dat is zeker meer geluk dan wijsheid, James. Waar heb je de auto gelaten?

— De wagen staat in de garage van het hotel, Mylord.

— Heb je hem niet uit elkaar gereden?

— O nee, Mylord. Die auto kan wel tegen zo'n ritje; ik weet zeker, dat de motor er beter van wordt.

— Zou je denken? vroeg Raffles ironisch. Nu, je bent nu eenmaal hier en heelhuids ook nog. Het is eigenlijk meer dan ik had durven hopen. Heb je in het hotel al gezegd, dat je de chauffeur bent van

graaf Houston, zoals ik je in mijn telegram heb opgedragen?

— Ja, Mylord.

— Het is goed, James. Ik heb hier in Bern een kleine, maar tamelijk gevaarlijke zaak en het is mogelijk, dat ik daarbij je hulp nodig heb. Je kunt nu gaan eten, en vanavond kun je zelf over je tijd beschikken. Je kent Bern toch?

— Voldoende om er niet te verdwalen, Mylord.

— Dan is het goed. Je kunt een wandeling langs de oevers van de Ahr maken en zorg, dat je om half elf weer in het hotel bent. Heb je je al een kamer laten wijzen?

— Ja, Mylord, in een van de dependances van het hotel.

— Is de auto schoongemaakt?

— U zou er direkt mee kunnen uitrijden.

— Het is goed, James.

Raffles knikte de reus toe, en de beide vrienden gingen het hotel binnen.

Toen zij in de grote eetzaal, waar maar weinig gasten zaten, voor een voortreffelijk diner zaten, zei Brand:

— Als Henderson de auto al heeft schoongemaakt, dan moet hij toch werkelijk in één stuk door, zonder zich ergens op te houden, van Calais naar Bern zijn doorgereden, dwars door Frankrijk, op zijn breedst.

— Ik ben er ook van overtuigd, dat hij dat gedaan heeft, Charles. Hij heeft zich natuurlijk niet eens de tijd gegund, ergens te stoppen om te eten. Henderson heeft maar een kapitale fout, en dat is zijn onbedwingbare zucht naar snelheid; hoe sneller, hoe beter.

— Zou hij tevreden zijn met het vliegtuig, de « Sperwer », die 900 kilometer per uur kan afleggen?

— Misschien is hij er nu nog mee tevreden, maar over een jaar zal hij het maar een ongelukkig slakken-gangetje vinden, en mij vragen, of

ik geen kans zie, die snelheid te verdubbelen, door bijvoorbeeld een superstraalmotor uit te vinden, of zo iets.

— Zodat je in iets meer dan vier uur van Londen naar New York zou kunnen vliegen.

— Precies. En dan zou Henderson weer een jaar lang opgetogen zijn en vertellen over een flink vaartje, maar dan zou hij mij met zijn trouwe, heldere ogen weer smekend aanzien, en er op aandringen, om de snelheid zodanig te verhogen, dat wij in twee uren over de Oceaan kunnen vliegen. Ik ben er dan ook vast van overtuigd, dat hij een snelheid van 120 kilometer per uur heel gewoon vindt, niets bijzonders.

De beide vrienden bleven nog enige tijd over dit onderwerp door praten, en nuttigden intussen met smaak een moot van de tarbot, die dezelfde dag in het meer was gevangen.

De kok van het hotel « Schweizer Hof » bleek zijn vak uitstekend te verstaan en Brand, die een verkapte smulaap was, gaf als zijn mening te kennen, dat de Italiaanse kok van Raffles in Londen maar weinig beter was.

Het was omstreeks negen uur, toen de beide mannen van tafel opstonden, een sigaret opstaken, zich jas en hoed lieten geven, en het hotel verlieten.

Raffles was in Bern uitstekend bekend, en hij hoefde dan ook geen enkele maal naar de weg te vragen.

Zij volgden enige tijd de brede weg langs het meer, en bereikten tenslotte het begin van de Breite Gasse. Hier waren de meeste winkels al gesloten, maar toch brandde nog bijna overal het étalagelicht. Langzaam slenterden de beide vrienden verder, als toeristen, die de tijd hadden. En na een kwartier lopen, stootte Raffles Brand onmerkbaar

met de arm aan en zei :

— Daar is het, aan de overkant, dat prachtige huis, uit grijze natuursteen opgetrokken.

Brand keek in de aangeduide richting, en zag een rijk gebeeldhouwde deur, en aan weerskanten daarvan een étalagekast, iets naar voren uitgebouwd, en waarvan de voorkant bestond uit kleine, in dof gepolijst hout gevatte ruitjes. Vlak achter die ruitjes bevond zich op dit ogenblik een zwaar ijzeren rolluik, waarop met grote, witte letters de naam Eckstein geschilderd was. Boven de winkel deur hing een ovaal naam-bord, met nogmaals die naam. Gelijk met de straat, en daar ongeveer een halve meter bovenuit stekend, bevonden zich aan weerskanten van de winkel deur een tiental kelder-ramen, alle voorzien van vuistdikke, vierkante ijzeren tralies. Ter hoogte van de eerste verdieping liep over bijna de hele lengte van het huis een breed balkon.

Het winkel huis stond niet afzonderlijk, maar grensde links en rechts onmiddellijk aan andere winkels ; links een zaak in fijne galanterieën, rechts een leerhandel, van zadels, hondhalsbanden, dure koffers en tassen, portefeuilles en portemonnaies, kortom, alle voorwerpen, die men van leer pleegt te maken.

Brand had dit alles met één oogopslag opgenomen, en hij wilde een opmerking maken, toen hij zich opnieuw in de zij voelde stoten.

Hij keek Raffles vragend aan en zag, hoe deze de blik gevestigd hield op een tweetal heren, die, in een tamelijk druk gesprek met elkaar gewikkeld, hen op hetzelfde trottoir tegemoet kwamen.

Een van hen kon ongeveer veertig jaar zijn, misschien iets jonger, en had een fijn bleek gezicht, met een dun snorretje onder de enigszins gebogen neus, een ronde kin, en

lichtblauwe ogen.

Zijn metgezel was een man van een jaar of zestig, met bijna wit haar, brede schouders en een mar-tiale snor.

Raffles had de jongste van deze beide mannen steeds aangekeken, en toen zij voorbij waren, vroeg Brand

nieuwsgierig :

— Wie was dat ?

— Maar Charles, heb je hem dan niet eens herkend ? Hoe is dat moge-lijk ? Het was de man, aan wie wij onze speciale aandacht gaan schen-ken, het was Aartshertog Karl.

HOOFDSTUK IV.

VOORBEREIDINGEN

Brand had snel het hoofd nog eens omgedraaid om de beide heren na te zien.

Toen zei hij beschaamd :

— Dwaas, dat ik het niet dadelijk zelf heb gezien.

— Je hebt hem misschien niet di-rekt herkend, omdat je natuurlijk altijd gewend bent geweest, die af-stammeling van de Habsburgers in de Engelse tijdschriften afgebeeld te zien in zijn kolonel-uniform. Hij draagt nu, zoals je hebt kunnen op-merken, een lichtgrijze overjas met een ceintuur, en een slappe hoed en dat heeft je misleid.

— En wie was de man, die bij hem was ?

— Zijn voormalige adjudant, graaf Froitzheim.

— Maar woont de Aartshertog dan in Bern ? Dat wist ik helemaal niet.

— Hij woont in Zürich, drie kwar-tier sporens hier vandaan, maar hij bezoekt Bern nog vrij dikwijls.

— Het is een vreemde gewaar-wording, die jongeman hier nu zo kalm in zijn burgerkleren te zien rondlopen.

— Ja, Charles, de wereldgeschie-

denis heeft zonderlinge grillen. Toen de geluksster van de grote Napoleon op zijn hoogst was, had ook niemand kunnen voorspellen, dat hij zou ster-ven op een barre rots in de zee, half dood gesard door zijn cipier, een beest, en tot mijn spijt moet ik het zeggen : een landgenoot van ons. Napoleon was onze vijand, maar hij had steeds met eerlijke middelen ge-vochten en men had hem althans een waardig einde kunnen bereiden. Een grote natie had het beneden haar waardigheid moeten vinden, een man met zoveel genialiteit, die jarenlang een heel werelddeel onder zijn vuist dwong, door een half gek-ke beul dood te laten plagen.

— Ik heb hier helemaal geen poli-tie-geleide gezien, geen rechercheur, geen geheime agent, niets van dien aard.

— Daar is de Aartshertog ook niet van gediend. Hij wil volkomen vrij zijn. Ik zou er echter mijn hand niet voor in het vuur durven steken, dat de Zwitserse regering hem niet in het geheim laat bewaken. Intussen is hij hier niet geïnterneerd, even-min trouwens als de voormalige

Duitse keizer het in Holland was, en hij kan gaan waar hij wil. Er is echter een verschil: hij kan het land weer verlaten, wanneer hij er zin in heeft, en dat was met Wilhelm van Hohenzollern niet het geval.

— Waar leeft hij nu van?

— De familie scheen over nogal ruime eigen middelen te beschikken. En dan heeft hij nog zijn juwelen.

— Die jij hem wilt afnemen!

— O, niet alles. Wees gerust, ik zal genoeg voor hem overlaten, om hem in staat te stellen, een behoorlijk bestaan te leiden.

De twee mannen liepen nu zwiingend enige tijd door, keerden daarna op hun schreden terug, en passeerden dus nogmaals de juwelierszaak van Heinrich Eckstein.

Zij sloegen vervolgens een zijstraat in, herhaalden dit even later nogmaals, en liepen nu door de straat, die evenwijdig aan de Breite Gasse loopt.

Raffles had zorgvuldig zijn passen geteld, van de juwelierswinkel tot aan de hoek van de straat en herhaalde dit nu, totdat hij stilstond en zacht zei:

— Wij bevinden ons nu ter hoogte van de winkel van Eckstein. Ik kan mij hoogstens een meter vergissen. Wat is dit hier voor een huis?

— Het ziet er uit als een gewoon woonhuis.

— Ik zie daar een bordje naast de deur, wat staat er op?

Brand deed een paar stappen opzij, las wat er op het bordje stond, en zei toen:

— Zimmer zu vermieten, staat er op.

— Ha, dus een van de vele pensions, waaraan Bern zo rijk is. Wel, misschien zou ons dat wel van pas kunnen komen. Op die manier zouden wij misschien een kleine studie kunnen maken van de achterkant

van de juwelierszaak. Ik weet bij ondervinding, dat het altijd gemakkelijker is, een huis van opzij of aan de achterkant binnen te dringen, dan aan de voorkant. Een van ons zou daar, bijvoorbeeld, een kamer kunnen huren, en de kat eens uit de boom kijken.

— Wanneer je het noodzakelijk vindt, Edward, wil ik hier met genoeg mijn intrek nemen, gaf Brand te kennen.

— Ik geloof, dat het inderdaad niet zo kwaad zou zijn. Misschien kunnen wij dit huis wel gebruiken als naderingsloopgraaf, waardoor wij de vijandelijke stelling zo dicht mogelijk kunnen naderen.

— Wanneer wil je dat ik hier intrek?

Raffles keek op zijn horloge en zei toen:

— Het is misschien wat laat, het is over tien, maar je zou het toch kunnen proberen. Hoe eerder het gebeurt, hoe beter. Ik wacht op de hoek van de straat op je terugkomst. Probeer een kamer aan de achterkant van het huis te krijgen, en zo laag mogelijk gelegen.

Brand belde aan, en Raffles liep langzaam terug. De jongeman hoefde maar kort te wachten en toen werd de deur hem geopend door een koket dienstmeisje in de nationale Zwitserse klederdracht.

Brand zei wat hij wilde, en na enige aarzeling liet het meisje hem binnen, en ging de vrouw des huizes halen, een dikke matrone, met een breed gezicht, en een duidelijk zichtbaar snorretje onder de neus.

Zij nam Brand aandachtig op, en toen het onderzoek van zijn gezicht en zijn kleren haar bevredigd scheen te hebben, merkte zij op:

— U wilt een kamer, mijnheer?

— Zo is het, mevrouw. U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik op zo'n laat uur naar kamers zoek,

maar ik wilde zo spoedig mogelijk klaar zijn, daar ik vreesde dat men mij de beste kamers voor de neus zou wegkapen.

— Wat bent u van beroep, mijnheer?

— Schrijver, mevrouw. Een eenvoudige romanschrijver, die wat reist, ten einde zijn blik te verruimen. Ik heb geen heel grote kamer nodig, en liefst een op het zuiden.

— Ik zou er ook geen andere kunnen geven, mijnheer, de kamers aan de voorkant van het huis zijn allemaal verhuurd, antwoordde de kamerverhuurster.

— Dat is minder belangrijk, mevrouw. Als ik maar zon heb, dan ben ik al tevreden. Ik zal toch veel zitten schrijven, denk ik. Zou ik de kamer eens mogen zien?

— Met genoegen, mijnheer. Wat ik zeggen wilde, zou u de kamer vannacht al willen betrekken?

Brand bedacht, dat hij helemaal geen bagage bij zich had, en daar hij beslist geen wantrouwen wilde wekken, antwoordde hij:

— Morgenochtend is vroeg genoeg, mevrouw. Mijn bagage staat nog aan het station en ik heb niet veel zin, die nu nog te laten halen.

— Wees dan zo goed mij te volgen, mijnheer, dan zal ik u de kamer laten zien, kwam de pensioenhouster.

Zij ging Brand voor naar de eerste verdieping en liet hem daar, na het licht te hebben aangeknipt, een niet groot, maar gezellig gemeubileerde kamer zien, dat met twee ramen uitkeek op een soort binnenplaats, aan de overkant waarvan de winkel van Eckstein gelegen moest zijn.

Brand deed of hij de kamer nauwkeurig inspekteerde, liep ook het aangrenzend cabinet binnen, waar hij zou moeten slapen, en knikte tevreden.

— Het is heel goed zo, mevrouw. Wat zou ik voor de kamer moeten betalen?

— Twee honderd vijftig francs per maand, mijnheer.

— Dan neem ik haar, antwoordde Brand, terwijl hij zijn portefeuille te voorschijn haalde.

— Uw naam?

Brand gaf de eerste de beste naam op, die hem wilde invallen en enige ogenblikken later stond hij weer op straat, en voegde zich bij Raffles, die op de hoek geduldig op hem wachtte.

— Welnu? vroeg deze op zachte toon.

— Het ging van een leien dakje en tot dusverre is het lot ons gunstig; ik heb een kamer op de eerste verdieping, die uitziet op de achterkant van de huizen in de Breite Gasse.

— Het kon niet mooier. Wanneer kun je er intrekken?

— Morgenochtend al. Ik had er wel vannacht kunnen komen, maar ik bedacht bijtijds, dat ik geen bagage bij mij had, en ik wilde natuurlijk niet het wantrouwen van de hospita gaande maken.

— Daar heb je verstandig aan gedaan. Ik geloof niet, dat wij vanavond dan nog iets meer te doen hebben, dan nog een kleine wandeling te maken en dan weer naar ons hotel te gaan. Voor vandaag is het voldoende geweest. Men moet in dergelijke zaken nooit overhaast te werk gaan, want daardoor zou men alles kunnen bederven. Wat mij betreft, ik zal morgen eens als koper de winkel van Eckstein binnengaan, en proberen iets naders te ontdekken aangaande de ligging van de safe, ofschoon ik moet bekennen, dat ik daar zo wel niet achter zal komen. Het valt mij nu in, dat wij er misschien goed aan zouden hebben gedaan, wanneer wij de Aartshertog

en zijn adjudant eens gevolgd waren, om te zien waar zij logeren, want ik vermoed dat hij voor enige dagen hier in Bern zal logeren, waarschijnlijk in verband met de juwelenkwestie. Ik hoop en verwacht echter, dat iedere bewoner van Bern wel in staat zal zijn, ons te vertellen waar de hoge gast verblijf houdt.

— Waarom wil je dat weten?

— Om hem te kunnen volgen. Is hij werkelijk voor zijn diamanten hier, dan zal hij Eckstein wel eens bezoeken en het zou misschien wel goed zijn, tegelijk met hem de winkel in te komen. Misschien valt er op die manier iets te ontdekken.

Verder werd er die avond met geen woord meer over de voorgenomen aanslag op de safe van Herr Eckstein gesproken. Maar daarom dacht Raffles er wel degelijk over na; hij werkte zijn plannen uit, en als een goed veldheer ging hij alle mogelijkheden en kansen na, alvorens tot de bestorming van de vesting over te gaan.

Het was bijna half twaalf, toen de beide vrienden, opgefrist door de wandeling hun hotel weer bereikten en na een eenvoudig souper te hebben gebruikt, naar bed gingen.

De volgende ochtend pakte Brand dadelijk zijn koffer en verliet het hotel, terwijl Raffles het deed voorkomen, alsof hij zijn sekretaris met een dringende boodschap naar elders had gezonden.

Onder de voorwerpen, die Brand had meegenomen, bevond zich een prima, zeer sterke prisma-kijker, waarmee het mogelijk zou zijn, de overkant van de binnenplaats aan een nauwkeurige inspectie te onderwerpen.

De beide vrienden namen afscheid van elkaar, na de afspraak te hebben gemaakt, dat zij elkaar om één uur zouden ontmoeten in een van de grote restaurants aan de oever

van de Ahr, om elkaar hun ervaringen te vertellen.

Brand betrok zijn kamer en ging al spoedig voor het raam zitten, waardoor hij, over de binnenplaats heen, de achterkant van de juwelierswinkel duidelijk kon zien, en Raffles maakte alles in gereedheid, om zijn plan te volbrengen.

Na Henderson op het hart te hebben gedrukt het Hotel « Schweizer Hof » onder geen beding te verlaten, en zich met de auto gereed te houden, ging hij naar de Breite Gasse, waar hij omstreeks elf uur in de ochtend aankwam.

Schuin tegenover de juwelierswinkel van Eckstein lag een chique lunchroom, waar Raffles binnentapte, zonder moeite een plaatsje vond voor een van de ramen, en daar een voortreffelijke uitkijkpost vond, vanwaar hij nauwkeurig kon gadeslaan, wat er aan de overzijde gebeurde.

Hij had nauwelijks een half uur op dezelfde plek gezeten of voor de juwelierswinkel hield een two-seater stil.

Raffles had de beide inzittenden onmiddellijk herkend: de een was Aartshertog Karl, zijn metgezel was graaf Froitzheim.

De beide heren stapten uit, nadat de man op het achterbankje snel van zijn plaats was gesprongen, om het portier te openen, en gingen de juwelierswinkel binnen.

Raffles aarzelde geen ogenblik, maar rekende af met de kellner, nam zijn hoed en ging de lunchroom uit, zonder zich in het minst te overhaasten.

Hij slenterde met de handen op de rug naar de overkant van de straat en ging op zijn beurt de winkel van Eckstein binnan.

Behalve de voormalige Aartshertog en zijn adjudant, waren er geen klanten in de winkel.

De beide heren waren al in gesprek met een klein heertje van een jaar of zestig, met een eigenaardige, puntige schedel en kleine, koolzwarte, doordringende ogen. Dat was Herr Heinrich Eckstein zelf, de juwelier met een wereldfaam. Hij was eenvoudig in het zwart gekleed, en droeg als enig versiersel een fonkelende diamanten ring.

Hij had dadelijk de nieuwe bezoeker gezien en wenkte snel een bediende naderbij, die buigend vroeg wat Raffles wenste.

— Zou u mij misschien enige zilveren knoppen voor wandelstokken kunnen laten zien? vroeg Raffles in het Frans.

— Zeker, mijnheer. Wees zo goed even plaats te nemen, ik zal u direkt onze collectie tonen, antwoordde de winkelbediende in dezelfde taal.

Raffles nam plaats in een van de gemakkelijke leunstoelen, die hij, schijnbaar zonder opzet, zo dicht mogelijk bij het pratende drielal schoof. Maar deze voorzorg hielp hem weinig, want het gesprek werd fluisterend gevoerd, en alleen nu en dan ving Raffles een enkel, op wat luidere toon gesproken woord op.

De Aartshertog was bijna voortdurend alleen aan het woord, en naar zijn drukke gebaren te oordelen, scheen hij tamelijk opgewonden te zijn. Eckstein luisterde toe, met schuin geheven hoofd, terwijl zijn oogleden snel knipperden. Nu en dan maakte hij een korte opmerking, waarbij hij dan telkens zijn gouden lorgnet op en af zette, schijnbaar zonder enig doel.

Maar daar kwam de bediende al aan met een ondiepe bak, met groen fluweel bekleed, terug, waarin een groot aantal zilveren wandelstokknoppen van de meest verschillende vormen lagen.

Hij zette de bak op een van de glimmend gepolitoerde tafels, en be-

gon met zachte, prijzende woorden de kwaliteit van de artikelen te vermelden. Raffles bekeek de knoppen nauwkeurig, maar ondertussen deed hij alle moeite, iets op te vangen van het gesprek, dat op een paar meter afstand tussen de drie heren werd gevoerd.

Maar hoe hij zich ook inspande, het was hem onmogelijk, iets meer op te vangen dan enkele op zichzelf staande woorden: niet toegeven... mijn eigendom... zelf beschikken... binnenkort vertrekken...

Raffles scheen slechts met moeite zijn keus te kunnen doen, de winkelbediende werd zelfs enigszins ongeduldig en wierp nu en dan tersluiks een blik op zijn patroon, die zijn onderzoekende kraalooogjes bij wijlen met een snelle blik beurtelings op Raffles en zijn bediende vestigde.

— Er schijnt mijnheer Eckstein maar weinig te ontgaan, mompelde Raffles. Ik geloof niet, dat hij dom is. Nu, het heeft geen nut, mijn verblijf hier nog langer te rekken.

En toch... daar schiet mij iets te binnen...

En terwijl Raffles schijnbaar met al zijn aandacht bij de wandelstokknoppen was, bestudeerde hij nauwlettend de gelaatsuitdrukking van de Aartshertog en van graaf Froitzheim.

Hij wist zijn verblijf in de winkel zo lang te rekken, door ook nog naar zilveren manchetknopen te vragen, dat hij de hoge bezoeker en zijn metgezel weer zag vertrekken, voor hij zelf iets gekocht had.

Tenslotte echter maakte hij toch keus, liet het gekochte inpakken, betaalde en liep met het kleine pakje weer de straat op, uitgeleide gedaan door de ironische blikken van de juwelier en diens bediende, die van oordeel scheen te zijn, dat die klant met zijn aankoop ter waarde van een onnozele dertig mark, vrij lang

beslag had gelegd op de tijd van de heren winkelbedienden.

En toen Raffles weer op straat stond, moest hij zichzelf bekennen, dat zijn verblijf in de winkel hem niet veel verder had gebracht.

Wel had hij zijn ogen goed de kost gegeven, en hij wist nu precies de plaatsing van de meubels en de plek waar zich verschillende deuren bevonden, maar dat was ook alles.

Hij stond een ogenblik stil, in gedachten verzonken, en mompelde toen voor zich heen :

— Ik zou wel eens willen weten, waar die twee heren hier ergens logeren, zolang ze in Bern zijn. Als ik iets begrepen heb van het gevoerde gesprek dan is de Aartshertog niet van plan, zich ergens in te schikken, en het zou mij niet verwonderen, als hij van plan was, zo spoedig mogelijk zijn juwelen op te vragen. Op het ogenblik vertegenwoordigt een gouden ring met een paar grote diamanten er in al een aardig burgermanfortuintje. En nu maar weer met frisse moed aan het werk ; wanneer niet alle tekenen bedriegen, dan zal ik mij iets moeten haasten.

Raffles ging nu verscheidene winkels binnen, waar hij enkele kleinig-

heden kocht, en in de vierde wist hij het gesprek zo te doen, dat hij te weten kwam dat de Aartshertog en graaf Froitzheim in het « Hôtel de l'Esplanade », aan het Helvetiaplein, dicht bij de prachtige brug, een meesterwerk van bouwkunst, die over de Aardal naar de prachtige villawijk Kirschfeld leidt, logeerden.

Dadelijk ging Raffles zich hiervan overtuigen, en het bleek hem, dat men hem goed had ingelicht : voor de ramen van de grote restauratiezaal zaten de beide heren tegenover elkaar, blijkbaar wachtende op hun lunch.

Daar in het pension van Brand een telefoon aanwezig was, trad Raffles op zijn beurt het restaurant binnen, dat bij het hotel behoorde, belde Brand op, en verzocht hem naar het hotel te komen, om daar met hem te lunchen.

Hij stapte binnen en nam aan een tafeltje plaats, niet ver van de hoge gast en zijn adjudant verwijderd, maar zo, dat de beide heren hem niet in het gezicht konden zien.

Men kon nooit weten, of zij hem misschien zouden herkennen van zijn bezoek als klant in de juwelierswinkel.

HOOFDSTUK V.

EEN STOUT STUKJE

Het was ongeveer drie uur later. In de Breite Gasse was het op dit uur van de middag levendig druk.

Het wemelde in de brede straat van voetgangers, auto's en scooters, en het leek wel, alsof heel Bern was

uitgelopen, en al haar inwoners naar deze straat had gestuurd.

Precies om vijf uur stopte een auto voor de winkel van Eckstein en graaf Froitzheim stapte er uit, na zelf het portier te hebben geopend.

Men had daarbinnen de graaf zeker al zien aankomen, want de winkelbediende werd direkt door een ijverige bediende geopend, die als een knipmes boog.

— Is mijnheer Eckstein aanwezig? vroeg graaf Froitzheim, zijn dikke, grijze snor opstrijkend.

— Hij is op zijn kantoor, graaf, ik zal hem direkt laten roepen, antwoordde de bediende.

De graaf nam plaats in de gemakkelijke stoel, die de winkelbediende hem had toegeschoven, stak een sigaret op, trok langzaam zijn handschoenen uit en wachtte.

Nadat een paar minuten verlopen waren, ging er een deur achter in de ruime zaal open en Eckstein kwam haastig naar voren, een beetje verbaasd schijnbaar, maar een en al dienstigheid.

— Wel, graaf, ik wist niet, dat ik vandaag nogmaals het genoegen zou hebben u te zien, zei hij. Waarmee kan ik u van dienst zijn?

— Dat zult u gauw horen, Eckstein, antwoordde graaf Froitzheim. Maar ik ben er niet op gesteld, dat anderen horen, wat wij bespreken. Zijne Hoogheid is toch al onaangenaam getroffen door de openbaarheid, die er aan de zaak betreffende zijn juwelen en zijn particulier vermogen gegeven is.

— Willen wij naar mijn kantoor gaan, graaf?

— Dat is niet nodig; wij kunnen wel hier blijven, maar wanneer er soms klanten mochten komen, zou ik liever alleen met u zijn. En luister nu wat ik u te zeggen heb, namens Zijne Hoogheid.

De graaf had de hand in zijn binnenzak gestoken en haalde er een sierlijk marokijn leren étui uit.

Hij opende het en aan de nieuwsgierige blikken van de juwelier vertoonden zich vier fraaie, onberispelijk geslepen brillanten, groot als

erwten, en die zeker per stuk tien duizend Zwitserse francs waard waren.

— Wel, Eckstein, wat zegt u van die steentjes, vroeg graaf Froitzheim, met een machinaal gebaar, dat hem eigen was, zijn zware snor opstrijkend.

De juwelier antwoordde niet dadelijk, maar nam de diamanten een voor een uit het étui, legde ze op een lapje fluweel, poetste ze op met een klein stuk zijde, bekeek ze door zijn loupe, en vestigde toen zijn zwarte kraaloojjes op graaf Froitzheim.

— Dat zijn prachtige stenen, graaf, zei hij zacht. Het is wonderlijk, maar zij doen mij denken aan een viertal stenen, die een jaar of twintig geleden, het kunnen er ook vijf en twintig geweest zijn, toebehoorden aan een Spaanse Grande, kamerheer aan het hof van Koning Alphonse. Het is hetzelfde klare water, zij hebben dezelfde vorm, zij zijn op dezelfde manier geslepen.

— En wat is er met die stenen van de Spaanse Grande gebeurd? vroeg graaf Froitzheim.

— Wel, zij werden... begon de juwelier aarzelend. Zij werden indertijd gestolen, meen ik mij te herinneren.

— Ik zou u aanraden, dit niet te herhalen waar Zijne Hoogheid bij is, want deze brillanten zijn zijn eigendom, zei graaf Froitzheim droogjes.

— Maar graaf, u begrijpt toch wel dat ik mij moet vergissen, riep de juwelier verschrikt uit. Natuurlijk zijn dit andere stenen. Ik merkte dan ook alleen maar op, dat ze mij aan die andere diamanten sterk doen denken. En mag ik nu vragen, waarom u mij deze stenen laat zien?

— Heel eenvoudig. Zij zijn vanmiddag, een uur nadat wij u verlieten, aan Zijne Hoogheid ter hand gesteld door een vertrouwd persoon, en Zijne Hoogheid haast zich nu, u

de stenen in bewaring te geven. U kunt ze dus bij de anderen voegen, of beter gezegd, ik zal het doen. Zijne Hoogheid stond er namelijk bepaald op, dat ik mij persoonlijk er van vergewiste, dat de vier brillanten veilig in uw safe geborgen worden.

— Ik hoop toch, dat Zijne Hoogheid mij vertrouwt, riep de juwelier uit, terwijl hij een lelijk gezicht trok.

— Dat is de zaak niet, antwoordde graaf Froitzheim kalm. Maar men kan tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn, en daarom stond Zijne Hoogheid er op, dat ik uw zaak niet verliet, alvorens ik mij zelf overtuigd had, dat zijn stenen op dezelfde plek werden weggeborgen als de andere kostbaarheden.

Eckstein haalde onmerkbaar de schouders op en antwoordde:

— Ik denk er niet aan mij, tegen die wens van Zijne Hoogheid te verzetten, maar ik kan u toch de verzekering geven, graaf, dat het bevestigd geen verschil uitmaakt of uzelf dan wel ondergetekende de diamanten in de safe sluit. Wees zo goed een ogenblik te wachten, dan zal ik u een reçu laten opmaken.

— Daar wilde ik u juist om vragen, Eckstein.

De vier brillanten werden nu ieder met de grootste nauwkeurigheid gewogen, er werd een korte beschrijving van opgesteld, de juwelier zette zijn handtekening onder het reçu, en overhandigde het graaf Froitzheim.

Deze las het zorgvuldig door, vouwde het op, stak het in zijn portefeuille en zei:

— In orde, Eckstein. En laten wij nu maar snel de stenen opbergen.

— Wees dan zo goed mij te volgen, graaf, u kent trouwens de weg, nietwaar?

— Dat is maar half, waarde Eck-

stein. Ik word oud en mijn oriënteringsvermogen is nooit sterk ontwikkeld geweest, gaf de adjudant van de Aartshertog te kennen. Ga mij dus maar voor.

De juwelier had de vier brillanten weer in het étui gedaan, gaf dit aan graaf Froitzheim en zei glimlachend:

— Ziet u eens, graaf, u kunt nu zelf de stenen naar de plek brengen, waar zij thuis horen.

Hij richtte zijn schreden naar de deur, waardoor hij net was binnengetreken, en de graaf volgde hem op de hielen.

De beide heren waren nu in een soort kantoor, met smaak gemeubileerd, waar een kleine brandkast stond.

De juwelier haalde een sleutelbos uit zijn zak, verschoof snel het cijferslot, en opende toen met een van de sleutels de deur.

Vooraan op een van de planken van de brandkast lagen een drietal in een ring samengevoegde sleutels, die Eckstein bij zich stak, waarop de brandkast weer gesloten werd, en hij met de graaf het kantoor verliet.

Zij staken de winkelruimte nu in de breedte over en verlieten deze door een tweede deur, waarop zij een brede gang volgden, met aan het einde een trap naar beneden.

De trap bleek te voeren naar een tamelijk helder verlicht souterrain, door een met tralies verzekerd groot raam, waarvan in het begin van dit verhaal sprake was.

Maar alvorens de beide heren deze ruimte bereikten, had een van de drie sleutels al dienst moeten doen, om de zware deur te openen, die de trap van de kelderverdieping scheidde.

In het vertrek waar zij nu kwamen, stond een grote, zware tafel, van wit geschuurd hout, die waarschijnlijk bestemd was, om er goud en zilvergeld op uit te tellen. Rechts

tegenover de deur van de brede trap was een tweede deur, ook van staal, die zich ongeveer in het midden van een betonnen tussenmuur bevond. De tweede sleutel moest dienst doen, de zware bouten schoven met een zacht metalen geluid terug, en de deur was open.

Nu bevonden de beide mannen zich in de eigenlijke safe; de tussenmuur bleek ruim anderhalve voet dik te zijn, terwijl de massief stalen deur iets minder dan een halve voet dik was.

Drie van de wanden van de safe waren ingenomen door loketkastjes, de vierde wand, tegenover een raam, had weer een deur, bijna twee meter hoog en voorzien van een geweldig sterke sluiting.

Eckstein wees er lachend naar en zei toen:

— U ziet dat de juwelen van Zijne Hoogheid goed bewaard zijn. Die deur weegt bijna twee ton en zij kan alleen in beweging gebracht worden door een elektromotor. Geen tien man zouden haar op haar hengsels kunnen laten draaien.

Onder het spreken had Eckstein de kleinste van de drie sleutels, het leek op een eenvoudig metalen stiftje, in een kleine opening van de deur geschoven.

Hij draaide de sleutel om, greep een van de zware wielen, die aan de buitenkant van de deur bevestigd waren, liet die een halve slag wendelen, waarop dadelijk een gonzend geluid werd gehoord; de deur begon langzaam op haar kolossale scharnieren te draaien.

Eindelijk was zij helemaal open en nu vertoonde zich een hele sterke kast, met wanden van bijna vier decimeter, uit staal en gewapend beton bestaande, afgewisseld met lagen asbest.

Deze ruimte was door stalen tussenschotten in vakken verdeeld en

in een daarvan stond een kistje van gepolijst staal, dat Eckstein naar zich toetrok.

— Men zou niet zeggen, graaf, dat dit kistje, nauwelijks een handpalm lang, voor 800.000 francs aan juwelen bevat. Het is niet eens veel groter dan een sardineblikje, en ga nu uw gang, graaf.

— De sleutel, alsjeblieft, zei graaf Froitzheim, terwijl hij het kistje van de juwelier aannam.

Eckstein keek de graaf met grote verbazing aan, en vroeg toen:

— De sleutel, graaf? Maar die heb ik toch niet. Zijne Hoogheid bewaart die toch zelf.

— Dat is waar. Hoe kon ik zo vergeetachtig zijn, riep graaf Froitzheim uit. Nu, dan moeten de vier brillanten maar los in het vak worden gelegd.

En met deze woorden schoof graaf Froitzheim het marokijnen étui in de opening.

— En het kistje graaf? kwam Eckstein er tussen. U bent vandaag bijzonder verstrooid.

— Het kistje? herhaalde de graaf langzaam. Wel, dat neem ik mee. Ik houd het als een soort aandenken.

De juwelier staarde de graaf met open mond aan. Hij was vaalbleek geworden en stotterde:

— Excuseer mij, graaf, ik geloof, dat deze grap wel wat ver gaat.

— Het is helemaal geen grap, beste Eckstein, het is dodelijke ernst, antwoordde graaf Froitzheim en hij liet het kistje bedaard in de buitenzak van zijn overjas glijden.

Met een gedempte kreet sprong Eckstein op de man toe, die tegenover hem stond.

Het volgende speelde zich in enkele sekonden af.

De graaf ving de juwelier als het ware op zijn rechtervuist op, die Eckstein opzij van zijn kin trof.

De juwelier duitelde en zoi op de

granieten vloer gevallen zijn, als John Raffles, want de lezer zal wel begrepen hebben, dat het niemand anders was, hem niet in zijn krachtige armen had genomen en zachtjes op de vloer had neergelegd.

— Het zou mij werkelijk spijten, als ik die brave man ook maar een schram had doen oplopen, bromde Raffles voor zich heen. Hij zal wel een paar minuten buiten kennis blijven en dat is ruimschoots voldoende.

Hij liep haastig op de nog altijd openstaande kast toe, greep hier en daar nog een paar kleine étuis en liet deze bliksemsnel in zijn zakken glijden.

Het marokijnen étui ging dezelfde weg op. Toen verliet hij haastig de safe, drukte zachtjes de deur dicht, nam er de sleutel uit, die aan de beide anderen bevestigd was, be-

steeg de trap, zonder zich om de andere deur te bekommeren, volgde de gang en liep, volkomen kalm en zich zelf geheel meester, de winkel binnen.

Een paar bedienden keken wel wat verbaasd op, toen zij de zogenaamde graaf Froitzheim alleen zagen terugkeren, maar zij koesterden blijkbaar helemaal geen argwaan.

Blijkbaar had hun patroon beneden nog iets te doen, en hij zou wel dadelijk weer verschijnen.

Raffles knikte de bedienden uit de hoogte toe en richtte zijn schreden naar de winkeldeur. Maar plotseling bleef hij als aan de grond genageld staan.

De deur ging open en op de drempeel vertoonde zich zijn dubbelganger: graaf Froitzheim. Maar nu de echte!

HOOFDSTUK VI.

ER OP OF ER ONDER

Enige ogenblikken bleven alle aanwezigen als stenen beelden op dezelfde plek staan.

Behalve Raffles zelf begreep blijkbaar niemand zo vlug, wat er eigenlijk gebeurde.

De echte graaf Froitzheim stond nog altijd met de zware, koperen greep van de geopende deur in zijn hand en keek verbluft naar zijn evenbeeld, dat nu ongeveer in het midden van de winkel stond.

Toen vroeg hij op luide toon, een stap naar voren doende:

— Wat heeft dat te betekenen? Moet het een grap verbeelden? Ik

wist niet dat ik een dubbelganger had.

— Om u de waarheid te zeggen, wist ik het ook niet, graaf, antwoordde Raffles, behoedzaam een paar stappen naar voren doende, in de richting van de nog altijd geopende deur, waarachter de vrijheid wenkte.

Maar eindelijk schenen de bedienden uit hun verstening te ontwaken. Als bij instinct gevoelden zij, dat er hier iets loos was, en de afwezigheid van de patroon werd nu ook meer duidelijk.

Een van hen trok een kleine re-

volver te voorschijn en schreeuwde :

— Geen stap verder of ik schiet.

Door een paar zijwaartse passen stelde Raffles zich zo op, dat de bediende, die bijna tien meter van hem verwijderd stond, onmogelijk op hem kon vuren, zonder de kans te lopen, de echte graaf Froitzheim te treffen, die nu juist achter Raffles stond.

Maar de tweede winkelbediende was met een paar passen op de lange tafel toegelopen, die als toonbank diende en had daar een verborgen kleine hefboom overgehaald.

Onmiddellijk begon de zware voordeur om haar hengsels te draaien, het volgende ogenblik zou zij in het slot vallen en dan was het lot van Raffles onherroepelijk beslist.

Er waren zeker wel tien bedienden in de zaak aanwezig, waarvan het merendeel revolvers had en daar hij geen andere uitweg wist dan de voordeur, zou men hem vlug gepakt hebben.

Raffles, die onmiddellijk het gevaar begreep, dat hem dreigde, aarzelde geen sekonde. Hij greep de stoel, die naast hem stond, en wierp die met kracht in de richting van de deur, zodat het meubel werd ingeklemd tussen de deurpost en de deur zelf. De zware stoel kraakte, maar hij hield het uit.

Met een sprong als van een panter was Raffles bij de opening, na graaf Froitzheim opzij te hebben geduwd, die hem de weg wilde versperren en het volgende ogenblik wipte hij op straat.

De auto wachtte een paar meter verder. Henderson, die de wagen bestuurd had en die de echte graaf Froitzheim had zien binnen gaan, had juist aanstalten willen maken, Raffles te hulp te snellen toen deze op de auto kwam toesnellen. Daar de motor niet was afgezet, hoefde Henderson niets anders te doen dan in te schakelen. En op hetzelfde

ogenblik dat Raffles met een sprong, die de beste acrobaat hem niet zou hebben verbeterd, over de rand van de auto wipte, schoot de wagen vooruit.

Op straat had men gelukkig niets gemerkt van het voorval dat zich binnen enkele sekonden afspeelde, maar in de juwelierszaak van Eckstein was al alles in rep en roer.

Vergeefs had de bediende met zijn revolver de vluchteling twee schoten achterna gezonden. Hij stond op de drempel van de deur en zou misschien zijn poging wel herhaald hebben, wanneer de drukte op straat hem daarvan niet terug had gehouden. Hij durfde niet schieten, uit vrees voorbijgangers te raken, maar bij gebrek aan beter hief hij een moorddadig geschreeuw aan, wees op de weggrijdende auto en brulde :

— Houd de dief! Houd de schurk! Daar gaat hij, in de lichtgele auto.

Onmiddellijk ontstond er een oploopje en iedereen schreeuwde en tierde, maar er waren ook mensen, die het niet bij schreeuwen lieten, maar onmiddellijk tot de achtervolging overgingen. En die mensen beschikten over auto's, wat de zaak er voor de vluchteling niet beter op maakte.

Henderson scheen zijn instructies te hebben gekregen en stuurde de renwagen met vaste hand door de Breite Gasse.

Twee zijstraten voorbij de winkel van Eckstein, kwam een man op de auto toevliegen, die direkt vaart minderde en sprong lenig als een kat op de treeplank, opende het portier en viel naast Raffles neer. Het was Brand.

Raffles had zich een ogenblik omgekeerd en keek over de rand van de open auto naar zijn achtervolgers.

Voor zover hij kon zien hadden drie automobilisten de achtervolging

opgenomen, een grote Opel, een grijze Fiat en een ouderwets wagentje.

Wat dit laatste betreft, koesterde Raffles geen vrees, maar anders gesteld was het met de twee andere, grote nieuwe sleeën, die wel een behoorlijke snelheid zouden kunnen ontwikkelen. Over die snelheid viel intussen slecht te oordelen, want wegens het drukke verkeer durfden de bestuurders blijkbaar niet al te snel te rijden.

Het geschreeuw dat voor de winkel van Eckstein was aangeheven, was al heel gauw niet meer te horen, maar Raffles begreep maar al te goed, dat de politie op dit ogenblik al gewaarschuwd moest zijn en dat men waarschijnlijk ook de juwelier al in zijn eigen safe gevonden had, die natuurlijk direkt had verteld, hoe de vork in de steel zat.

Brand, die al die tijd in grote spanning de terugkomst van Raffles op de afgesproken plek had afgewacht, en die ook achter zich gekeken had, vroeg na enige ogenblikken:

— Is er iets onverwachts gebeurd, Edward, dat wij zo'n haast moeten maken? Het heeft er veel van, of wij op de vlucht zijn.

— Dat zijn wij ook, beste kerel, antwoordde Raffles lakoniek, Alles ging uitstekend, Eckstein wees mij zelf de weg naar de safe, waar de diamanten van de Aartshertog bewaard worden, hij deed zelfs alle deuren voor mij open, hij gaf mij zelfs eigenhandig het kistje over, waarin de juwelen bewaard worden en ik was al weer veilig en wel in de winkel, na de brave juwelier een onschuldige klap tegen de kaak te hebben gegeven, die hem van zijn positieven beroofde, toen ik plotseeling te staan kwam tegenover... raad eens wie?

— De Aartshertog, riep Brand verschrikt uit.

— Nog erger. Tegenover zijn adjudant, mijn dubbelganger, graaf Froitzheim.

— Alle duivels, riep Brand ontstutst. Wat gebeurde er toen?

— Ja, wat zou er wel gebeurd zijn. De winkelbedienden zagen ons samen en daar zij nu net geen ezels waren, begrepen zij direkt, dat een van die beide graven onecht moest zijn. En dat moest ik wel zijn, omdat hij net pas de winkel was binnengekomen en terwijl ik was teruggekeerd, zonder juwelier, met wie ik wel in het keldergewelf was afgedaald. Een van de jongelui hanteerde niet onverdienstelijk zijn revolver, schoot het wapen tweemaal op mij af, maar miste gelukkig, al was het dan ook op een haar na. De andere bracht een mechanisme in beweging, waardoor de deur, die de echte graaf Froitzheim had open laten staan, vanzelf weer dicht ging, en als ik niet snel een stoel had genomen en tussen de deur en de sponning had geworpen, dan zou ik daar waarschijnlijk nog zijn. Gelukkig was Henderson op zijn post en wij konden de vlucht nemen.

— Nu, ik denk dat dit avontuurte ons zal heugen, zei Brand hoofdschuddend.

— O, het is nog niet afgelopen. Wij zijn Zwitserland nog niet uit, antwoordde Raffles droogjes.

— Kortom, het is een volkomen mislukking, nietwaar Edward?

— Ik vraag wel excuus, dat heb ik niet gezegd. Je kunt toch bezwaarlijk van een mislukking spreken, nu ik dit in mijn zak heb?

Raffles stak de hand in de zak van zijn overjas en haalde er het kleine, gepolijst stalen kistje uit, dat Eckstein hem zelf had gegeven.

— Wat is dat? vroeg Brand. Wat zit daar in?

— Veer 800.000 frank aan juwelen.

— Mijn hemel, dat is, geloof ik, alles wat hij aan kostbaarneden bezat, kon Brand niet nalaten op een toon van beklag uit te roepen.

— Geen sprake van, beste kerel. De Aartshertog bezit diamanten en ander edelgesteente tot een bedrag van minstens het viervoudige. Het is waar, dat zij niet alle bij Eckstein in bewaring zijn gegeven, maar al was dat wel het geval, dan zou ik van mijn daad nog geen spijt hebben.

— Maar waar rijden wij in 's hemelsnaam naar toe, riep Brand plotseling.

— Dat interesseert mij voor het oogenblik minder; het is mij voldoende, dat wij heel hard ergens vandaan rijden. Henderson kent hier goed de weg, tot ons geluk en hij doet natuurlijk voor alles moeite uit Bern te komen. Zijn wij eenmaal buiten de stad, dan zal alles zich nog wel ten beste schikken.

— Maar je weet toch, welke richting wij inslaan?

— Ja, dat wel; wij rijden in zuidelijke richting, dat wil zeggen, naar Thun.

— Veronderstel, dat wij zonder kleerscheuren die plaats bereiken, wat dan?

— Dan blijven wij doorrijden.

— Waarheen?

— Dat weet ik niet; het is van volkomen ondergeschikt belang.

— Je denkt er luchtig over. En als ze ons inhalen?

— Waarom zouden ze ons inhalen?

— Waarom? Lieve hemel, omdat zij harder rijden dan wij.

— Dat is zo goed als onmogelijk. Wij hebben gelukkig een renwagen onder onze voeten, die heel gemakkelijk honderd zestig kilometer per uur haalt.

— Er zijn wagens, die de 180 halen.

— Ben je weer in de contramine? Zeker zijn er van die wagens, maar die worden uitsluitend gebruikt op wedstrijd-circuits en men heeft ze maar niet zo direkt bij de hand. Als wij maar eerst de nodige afstand hebben weten te brengen tussen ons en onze achtervolgers, dan is de rest kinderspel. Wij zullen, zodra wij daartoe gelegenheid hebben, de kleur van de wagen veranderen, ik zal mijn vermomming wegdoen en daar niemand jouw gezicht gezien heeft, zal die ontvluchting niet zo moeilijk vallen.

De naaste toekomst zou echter leren, dat Raffles in dit speciale geval misschien wel wat al te optimistisch geoordeeld had...

HOOFDSTUK VII.

OP HET NIPPERTJE

Men was de grens van de stad al genaderd en Henderson was met vliegende vaart over een van de prachtige bruggen gereden, die hier over de Ahr geslagen zijn. Hij volgde nu de weg, die langs de linker-oever van deze rivier naar Thun voert en die door dalen en over heuveltoppen leidt. De weg is breed en goed geplaveid en Raffles twijfelde er dan ook geen ogenblik aan, of hij zou, nu hij eenmaal Bern achter zich had gelaten, met niet al te veel moeite Zwitserland kunnen verlaten.

Op een eenzame plek van de weg zouden zij gewoon stoppen, de schotten van de wagen zouden, door een kleine hefboom in werking te stellen, door een wand van een andere kleur worden vervangen en de auto zou van lichtgeel, donkerrood worden. Er was ook een geheime bergplaats in, volkomen onvindbaar voor wie het geheim niet kende, en daar in zouden de juwelen verborgen worden. Tenslotte zou Raffles hierdoor de gelegenheid krijgen zijn vermomming af te leggen, de valse passen zouden hun dienst weer bewijzen. Henderson zou zijn lichtgroen uniform uittrekken, ergens verbergen en daarvoor in de plaats een donkerbruine aandoen en het zou een knappe politiemannetje zijn, die dan nog het bedrog ontdekte.

Maar er was een klein gevaar en dat bezwaar had de vorm aangenomen van twee auto's die op onge-

veer een kilometer afstand achter de renwagens snel over de straatweg vlogen.

Wells waar schenen deze wagens niet zo snel te lopen als de auto van Raffles, maar het scheelde toch maar weinig, en dit moest inderdaad een ernstig gevaar worden genoemd, want nu zou men uren en uren achtereen moeten rijden, voordat er gelegenheid bestond, zonder kans van te worden ingehaald, het uiterlijk van de wagen te veranderen. Zijwegen waren er voorlopig niet, tenminste niet, die voor een auto rijdbaar waren en men zou dus de straatweg onmogelijk kunnen verlaten.

En dit was des te noodlottiger, daar radio, telefoon en telegraaf natuurlijk al te hulp waren geroepen, die het bericht van de brutale roof in de juwelierszaak van Eckstein al naar alle windrichtingen zouden hebben rondgebazuind. Overal, in heel Zwitserland, zouden de politieautoriteiten binnen een half uur gewaarschuwd zijn en aan de grens zou men nauwkeurig letten op alle lichtgele auto's met drie reizigers, van wie er een heel veel leek op graaf Froitzheim en de chauffeur een lichtgroene uniform droeg.

Er schoot dus voorlopig niets anders over, dan zo hard mogelijk door te rijden, in de hoop dat de beide gesignaleerde auto's de achtervolging spoedig zouden opgeven, zodra men zag, dat die toch hopeloos was.

Maar daar leek het voorlopig nog absoluut niet op, Integendeel, het scheen dat de chauffeurs van de beide grote wagens er alles op gezet hadden, om de vluchtelingen in te halen.

De wagen van Raffles reed nu met een gemiddelde snelheid van bijna honderd twintig kilometer over de weg. Het was een groot geluk, dat zij betrekkelijk weinig voertuigen inhaalden of passeerden, want op de duur zou deze vaart wel eens noodlottige gevolgen kunnen hebben.

Ieder ander chauffeur dan James Henderson zou ook waarschijnlijk geweigerd hebben met zo'n snelheid te rijden over een weg, die onophoudelijk zigzagde, kronkelde, lus-sen en bochten beschreef en soms op een slang leek die zichzelf in de staart bijt. De weg leek hier bijzonder veel op de befaamde serpentines van de Lötschberg.

En zo kon het dan niet uitblijven of enkele malen zagen de vluchtelingen bijna vijfhonderd meter boven zich, op dezelfde weg, die zij voglden, de beide achtervolgende auto's. En toch waren zij dan gescheiden door een afstand van minstens drie kilometer.

Ongeveer halverwege tussen Bern en Thun bedroeg de afstand, die de vluchtelingen van hun achtervolgers scheidden, al bijna tien kilometer.

De wagen had nu de laagvlakte bereikt en overal strekten zich verrukkelijke bossen uit, afgewisseld met bloeiende landerijen en malse weiden. De zon begon al onder te gaan. Nog één uur en zij zou achter de heuvels in het westen zijn verdwenen.

Maar op dat moment deed zich het noodlottige incident voor, dat het gehele ontvluchtingsplan in duigen dreigde te doen vallen. Op on-

geveer vijf kilometer van Thun kwam hun een motorrijder tegemoet.

De man was kennelijk een zondagsrijder, want hij was zijn stuur nog niet al te goed meester en zwaaide op een tamelijk gevaarlijke manier over de weg heen en weer.

Hij bereed een zware Pope, en hij was gekleed in een lichtgele motorjekker, terwijl zijn hoofd op het gezicht na, verborgen was in een grote valhelm.

Henderson remde enigszins af en hield, volgens de regelen van het verkeer, de rechterkant van de straatweg.

De motorrijder echter, waarschijnlijk zenuwachtig geworden door de plotselinge verschijning van de renwagen, zwaaide zo hevig, dat hij op het linker weggedeelte terecht kwam en het had er alle schijn van, alsof hij aan de andere kant langs de auto probeerde heen te komen, misschien wel om de smalle rijweg in te slaan, die een weinig verderop begon.

Henderson remde nog meer af, daar hij een aanrijding voorzag, maar op hetzelfde ogenblik gooide de motorrijder opnieuw het stuur om en een sekonde daarop had de botsing plaats.

Op het laatste ogenblik had Henderson zoveel mogelijk naar rechts uitgehaald, sterk remmend, maar hij had daarbij toch niet kunnen voorkomen, dat het rechtersporwiel met kracht tegen een kilometer paal aanbotsde.

Er klonk een gekraak en de wagen stond stil.

Maar dit was niet alles.

De motorrijder had ook geremd, maar hij was echter met zeker tien mijl tegen het voorste gedeelte van de renwagen gebotst en zijn motor was volkomen vernield. Hij zelf was

er betrekkelijk goed afgekomen, op enige schrammen en bullen na. Hij stond op en ging hinkend en strompelend naar de rand van de weg, waar hij zijn valhelm begon af te zetten. Hij vertoonde het bleek, ontgaan gezicht van een jongeman van ongeveer vijf en twintig jaar.

Henderson was onmiddellijk uitgestapt en onderzocht de aangerichte schade. Het was ernstig genoeg; niet alleen was het rechterwiel geheel geblokkeerd, maar de vooras was gebogen en de verbinding met de stuurstang had zwaar te lijden gehad, bovendien was de radiator ingedrukt, kortom er viel niet aan te denken, de auto in deze staat te gebruiken en het zou wel uren duren, eer hij in zoverre was opgelapt, dat hij weer bestuurbaar werd.

Met enige woorden vertelde Henderson dit aan Raffles, die zich in de auto had opgericht en met opeengeklemd lippen naar de uiteenzetting luisterde.

Toen Henderson was uitgesproken, stapte Raffles uit, ging op de motorrijder toe, die met zijn zakdoek zijn geschramd gezicht bette en zei ernstig:

— Doet u lang aan motorrijden, mijnheer, als ik u vragen mag?

— Ik rijd al een maand, mijnheer, antwoordde de jongeling, die het onheil had aangericht benauwd.

— Zo, zo? antwoordde Raffles. Neem dan deze goede raad van mij aan, mijnheer, probeer het de eerstvolgende maanden eens met een kinderwagen. Ik geloof dat u de regels van de weg niet goed kent en om u de waarheid te zeggen, had ik wel zin u een pak voor de broek te geven.

— Wil ik het even doen, Mylord? vroeg Henderson gretig en hij maakte al aanstalten zijn mouwen op te stropen.

— Nee, James, antwoordde Raf-

fles, zonder zijn kalmte te verliezen, want ik ben bang, dat deze jongeman in dat geval meer zou hebben aan een ambulance dan aan een kinderkoets. Wij hebben nu wel wat anders te doen. De auto is zeker onbruikbaar?

— In deze toestand zeker, Mylord.

— Kom dan snel mee.

En zonder zich verder om de ongelukkige zondagsrijder te bekommeren, namen de drie mannen snel ieder een van de tassen, die in de beschadigde auto stonden en haastten zich verder.

De weg, heel eenzaam op deze plek, liep hier door een prachtig bos van opgaand geboomte, dat in vele richtingen door dwarswegen doorsneden werd. Na ongeveer tien minuten te hebben gelopen, waarbij zij de hoofdweg zorgvuldig vermeden, stond Raffles plotseling stil, en bleef in luisterende houding onbeweeglijk staan.

Op enige afstand klonken schoten.

— Wat is dat? vroeg Brand tamelijk ongerust.

— Geweerschoten, antwoordde Raffles kortaf.

— Jagers?

— Nee, het klinkt niet als schoten van een jachtbuks, het zijn militaire geweren. Luister maar naar de droge knal als van een zweepslag. En daar, mitrailleurs.

— Wat is dat nu! Dat is toch onmogelijk, riep Brand.

— Waarom zou het onmogelijk zijn? Het is integendeel heel verklaarbaar; ik las gisteren juist in een van de Zwitserse bladen, dat de grote manoeuvres hier in de buurt en verder in de Berner Alpen vandaag zouden beginnen.

— Komaan, dat ziet er best voor ons uit, bromde Brand. Die vervloekte motorrijder.

— Mylord had ongelijk door mij

te verbieden, dat uilskuiken een pak slaag te geven, gromde Henderson.

— De auto's die ons achtervolgd hebben, kunnen over een kwartier de plek bereikt hebben, waar onze auto gestrand is; antwoordde Brand, en ik zou wel eens willen weten, hoe wij nu lopend verder moeten komen.

— Als wij maar eerst Thun bereikt hebben, dan is alles in orde.

— Ik wil het aannemen, maar hoe komen wij daar zonder tien keer te zijn aangehouden?

— Er is misschien nog wel een middel, als wij ons maar tot het vallen van de avond in dit bos verborgen weten te houden. Het begint al donker te worden.

Intussen werd het geweervuur steeds heviger; het was duidelijk, dat er in de onmiddellijke nabijheid een groot schijngevecht geleverd werd.

Plotseling stormde er bijna een halve compagnie soldaten op een honderd pas afstand van de vluchtelingen voorbij, die blijkbaar in een inzinking van het terrein verborgen hadden gelegen en nu een stormloop op de vijandelijke stelling ondernamen. Het duurde niet lang, of de soldaten in hun grijze uniformen waren tussen de bomen verdwenen.

De mitrailleurs knetterden en nu klonk boven alles uit het gedonder van het grof geschut. Nog altijd kwamen er, zwaar strompelend, afzonderlijke manschappen voorbij, die zeker uitgeput waren door de vermoelenissen van de dag en ook heel wat zogenaamde «lijntrekkers», die liever lui dan moe waren, in deze hitte een vijandelijke stelling te bestormen.

Maar eindelijk schenen ook de laatsten voorbij te zijn en nu gingen de drie mannen haastig verder het bos in en legden op een eenzame plek zo snel zij konden hun vermoming af.

De lichtgroene livrei, het zwarte kostuum van Raffles en de lichtgrijze overjas van Brand werden in een kuil in de grond gelegd en zorgvuldig afgedekt met aarde, takken en bladeren.

Raffles liet snel zijn gezicht een totale verandering ondergaan en vlug trokken de mannen de kleren aan, die zich in de valiezen bevonden. Het kistje met diamanten werd geopend en de kostbaarheden werden over de drie mannen verdeeld, waarna het kistje zelf in de beek werd gegooid, die op een paar meter afstand door het bos stroomde.

Juist op dat ogenblik werd «verzamelen» geblazen, van alle kanten klonken de tirailleurfluitjes en bijna onmiddellijk werd het vuren gestaakt.

Voor die dag schenen de oefeningen beëindigd te zijn.

De drie mannen waren nog enige tijd voortgelopen en stonden nu aan de zoom van het bos en aan de rand van een uitgestrekte weide.

Hier stonden een groot aantal wagens, behorende tot een van de beide strijdende partijen: munitiewagens, rijdende keukens, wagens voor het aanleggen van veldtelefoon, schijnwerpers met alle toebehoren en andere voertuigen.

Ongeveer op het midden van het veld stond een tamelijk grote tent en dicht daarbij stonden een tweetal vliegmachines, blijkbaar net neergestreken, want er stapten enige officieren uit, die hun vliegkleding direkt uittrokken, daar de warmte inderdaad erg drukkend was. Van alle kanten kwamen soldaten aanlopen, die hun zware uitrusting aflegden en zich onmiddellijk, ten uiterste vermoed, in het gras laten neervallen.

Er steeg rook uit alle keukenwagens en het was dus duidelijk, dat de manschappen direkt zouden gaan

schaften. Er was maar weinig publiek op deze eenzame plek aanwezig en dat werd door de uitgezette schildwachten op eerbiedige afstand gehouden.

— Een van die vliegtuigen moeten wij hebben, zei Raffles zachtjes, maar op vastberaden toon. Daarmee kunnen wij ons redden. Ik meende er net al een gehoord te hebben en dat bracht mij dadelijk op het denkbeeld ons met een van die toestellen in veiligheid te brengen.

— Maar dat is toch onmogelijk, Edward, kwam Brand verschrikt tussen. Men zal ons dadelijk aanhouden, wij worden gefouilleerd, misschien houden zij ons wel voor spionnen.

— Wij zullen wachten tot het helemaal donker is en gebruik maken van de omstandigheid, dat alle soldaten erg moe zijn en wel direkt in slaap zullen vallen. Zij zijn bezig met het opzetten van de tenten, zoals je ziet.

Inderdaad verrezen overal de donkergele tenten als paddestoelen uit de grond, waarin de manschappen de nacht zouden doorbrengen. Hier en daar werden de kampvuren ontstoken en het was inderdaad een fantastisch schouwspel de manschappen van twee regimenten op oorlogsterkte daar verenigd te zien, op die grote weide, aan alle kanten door bomen omgeven.

Het was duidelijk, dat de achtervolgers in hun auto's het spoor voor het ogenblik bijster waren geworden, zelfs al hadden zij het wrak van de auto gevonden, maar de drie mannen hoefden er niet op te rekenen, dat deze betrekkelijke veiligheid lang duren zou, want de politie zou, misschien door de militairen geholpen, zodra zij gewaarschuwd was, wel een klopjacht door het bos gaan houden.

Het was er nu bijna gekomen

donker en snel werd er een plan van aanval beraamd. De drie mannen legden zich in hinderlaag, dicht bij de plek, waar zij telkens een van de schildwachten hadden zien passeren, een reusachtig gebouwde kegel.

Toen de man weer voorbijkwam, sprong Henderson uit de duisternis overeind en velde de schildwacht met een goed gerichte kaakslag, die hem direkt uitschakelde. In een oogwenk was de man geboeid, voor hij een kreet had kunnen slaken, en nu kropen de drie mannen als slangen door het hoge gras naar het midden van de uitgestrekte wei.

Het was een gelukkige omstandigheid, dat het nieuwe maan was en dat de wei alleen en dan nog schaars verlicht werd door de weinige kampvuren, die overigens één voor één uitdoofden. Zo bereikten zij een van de beide vliegtuigen.

Waarschijnlijk met het oog op het standvastige fraaie weer, had men het niet nodig geoordeeld, de vliegtuigen onder dak te brengen en alleen het uitstekende gedeelte van de motor was met zeildoek overdekt.

Er liep een soldaat met een geweer op de schouder bij één van de machines op en neer, maar hij deelde al gauw het lot van zijn makker; een vuistslag van Henderson liet hem zonder een klap te geven ter aarde storten. Ook deze man werd de mond gesnoerd, opdat hij geen voortijdig alarm zou maken en daarop klommen Raffles en Brand als katten aan boord van het toestel.

Een paar sekonden waren voldoende om te ontdekken hoe de besturing was. Henderson greep met zijn krachtige vuisten een van de schroefbladen en trok de schroef met kracht naar beneden, zodat de motor direkt aansloeg.

Ogenblikkelijk wentelde de grote schroef met razende snelheid rond

en Henderson had maar juist de tijd onder het draagvlak door te duiken, een van de tussenpijlen te grijpen en zich in het toestel te hijsen, want de eendekker rolde al over de grasvlakte.

Het geweldige lawaai van de motor had natuurlijk in een ommezien alle mannen op de been gebracht, maar zij kwamen te laat, het toestel verhief zich al trots in de lucht en zweefde een ogenblik later boven de toppen van de bomen, welke de wei omringden.

Nadat Brand de elektrische lichtinstallatie ontdekt had, kon Raffles, op het kompas sturende, in zuidelijke richting aanhouden. In twee en een half uur legde hij de afstand af, die Thun van Genua scheidt. Hij streek neer om bij twaalfen in de nacht op een hoogvlakte in de buurt

van San Martino, nauwelijks een half uur van de net genoemde havenplaats af en daar waren de drie avonturiers wel genoodzaakt de machine aan haar lot over te laten, met de wetenschap, dat zij bij het krieken van de volgende dag wel ontdekt zou worden; de Italiaanse autoriteiten moesten dan maar zorgen dat hij in Zwitserland terug kwam.

De drie mannen brachten de nacht in een klein logement door en zodra de volgende dag de zon boven de kim rees, gingen zij naar de haven en eisten hun motorboot op.

Nauwelijks waren zij vijf minuten uit de kust, of de havenmeester van Genua ontving telegrafisch bevel, dat geen enkel vaartuig tot nader order en zonder grondig te zijn onderzocht, mocht vertrekken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

LANTAARNS IN DE NACHT

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :